

literární sborník

NA VLNÁCH
HITR

150
GYMNÁZIUM
TŘEBÍČ

Literární soutěž k 150. výročí založení školy

1. kategorie nižší gymnázium
2. kategorie vyšší gymnázium

PRÓZA (stejná témata pro obě kategorie)

- **Pověst o gymnáziu**
- **200. výročí gymnázia v roce 2071**
(reportáž, úvaha, vypravování – povídka, článek do novin)
- **Fiktivní rozhovor se studentem našeho gymnázia před 100 lety**
(v roce 1921), **nebo za sto let** (2121)

POEZIE (stejně téma pro obě kategorie)

- **Na vlnách GTR**
(libovolný básnický útvar)

Vydáno v lednu 2021. Vydavatel Gymnázium Třebíč, Masarykovo náměstí 116/9, Třebíč.
Literární sborník vybraných soutěžních studentských prací z literární soutěže, uspořádané k 150. výročí založení školy.
Na uspořádání a vyhodnocení soutěže, výběru a úpravě textů do literárního sborníku se podílely Mgr. Simona Bernátová,
Mgr. Hana Laštůvková, Mgr. Lenka Mahelová.
Grafická úprava a návrh titulní strany Lenka Mahelová, ilustrace Dominika Kadulová.
Obálka je inspirována původním návrhem K. Teigeho ke sbírce J. Seiferta Na vlnách TSF.

Rok 2021 je pro Gymnázium Třebíč rokem výjimečným – škola slaví 150 let od svého založení.

Jaké příběhy jsou spojené s historií školy? Jací byli její studenti? A jací budou? Co čeká studenty a gymnázium za 50 let? Jaké je vézt se na vlnách GTR? Začtete-li se do textů tohoto sborníku, najdete často překvapivé a velmi zajímavé odpovědi.

Poděkování patří všem studentům, kteří se zúčastnili literární soutěže uspořádané k výročí školy. Bylo velmi těžké vybrat z velkého množství prací „ty vítězné“, a proto vznikl literární sborník. Bohužel se ani do této knížečky nevešlo všechno. Přesto věříme, že vám budou práce spolužáků inspirací a motivací k další literární činnosti. Důležité je psát pro radost.

Přejeme pěkné počtení.

Simona Bernátová, Hana Laštůvková, Lenka Mahelová

Oddíl první

NA VLNÁCH

GTR

Sonet gymnaziální

Ty stojíš tu již půldruhého století
a v pevných stěnách tvých vzpomínky zůstávají,
vzpomínky na štěstí i bolest v sobě tají,
radost a trápení střídá se vzápětí.

Vždyť tisíce duší již v těchto místech dlely,
ke chrámu vědění skládaly kameny.
Svou trošku vezmi, pojd', přidáme také my,
aby se nestalo, že bychom zapomněli.

Z nelehkých cest jsme tu svou sobě vyvolili:
kvést mezi kamením zatěžko květinám!
Tak také učení někdy se jeví nám...

Nedej však, aby nám pojednou došly síly,
abychom spílali ztraceným hodinám.
Aby se nestalo, že bychom zapomněli.

Vendula Jirovská, 3. B

Na vlnách GTR (1)

oceněná práce

Naše škola jen vzkvétala,
všechno šlo podle plánu.
Když ta podivná doba nastala
a zavřela hlavní bránu.

Když ta podivná doba nastala,
nemohli jsme nic dělat.
Distanční éra začala,
ačkoliv jsem tak nerad.

Z gymnázia nás vyhnali,
pod zámkem nás drží.
Sami jsme všichni zůstali,
zvládám to všechno stěží.

Však vzdělávat se chceme dál,
pochopit nové věci.
Přesto, že jsem se velmi bál
a cítím se jako v kleci.

Za monitory se schováme
všichni do jednoho.
A na ty lepší časy počkáme,
i když to stojí mnoho.

Studenti i učitelé,
všichni jsme na tom stejně.
Jen slyším hlasy nesmělé,
když technika opět nejde.

Už dost bylo úzkosti,
snad si brzy zvyknu.
Přestanu mítí starosti,
vždyť jsem taky z gymplu.

Spolu tu bouřku přečkáme
a pak zase vyjde slunce.
Spolužáků se dočkáme
a smutky zmizí, tichounce.

..

Tereza Júnová, 3. B

GTR

oceněná práce

Golem, hrouda hlíny, oživena šémem, stvořena Jehudou Löwem, zapomenuta.

Stvořitel hrozby.

Stejně, jako když vám zrovna někdo zapne robo-mozek při telepatickém zkoušení a dostanete nedorobotnou.

Poté v robomě začnou polo-robodiče přednášku o tom, že oni, když chodili do robokoly, tak dostávali obvykle samé roborné.

Robotelé je vychvalovali a nazývali je nejhlupejšími žáky robokoly, což znamenalo pro polo-robůtky něco jako vyznamenání. Ach, kde je ta krásná minulost ...

Třebíčkov, dříve město historické, dnes obrovské impérium ovládnuté k smrti humornými kyborgy, nesnášejícími příliš vysokou inteligenci.

To znamená, že všichni obyvatelé jsou hloupí jako pařez.

Aspoň, že na to přirovnání jsem si ještě vzpomněla, už mi totiž z těch polo-robotů jde hlava kolem ...

Radost všedního dne se vypařila společně s inteligencí občanů, kteří dnes jako polo-roboti udělali z gymnázia skladiště nepotřebných informací.

Skládka je už skoro tak velká jako celé impérium ...

Hrozí snad lidstvu další hrozba? "

Justýna Indrová, 3. G

Gymnasion

Spoutej žal a přístup blíž,
vykroč z bláta, jsi-li dál,
možná zlomen brzy zvíš,
zač ses vlastně v krvi pral.

Za horizontem domovina,
pro niž schováváš si slzy,
co když je to moje vina,
že sbohem dám jí brzy?

Sper čert, jak jemně dlaně hladí
ten prach z prachu hrdinů,
ten písek zítřka, co tě zradí,
on ti nenechá ni vteřinu.

abys vydechl a zočil svět,
co malý je a spravedlivý
a zasněného umlátí tě,
než bys napočítal pět.
Ten jediný svět spravedlivý.

Ten svět plný zlodějů,
hladu, markytánek, pustiny,
čarodějů dobrodějů,
taky pojídačů zeminy.

Ten svět, co mu občas v slunci střecha pálí,
skrz dýchá na tě světlá tma,
jak krutý čas,
co nezná stůj a nikdy s ničím nezhálí.
Snad je to propast bezedná.

Mušle lapí kapalinu,
má svět ten moře hluboké,
uvidíš je, zhyneš, zhynu,
s tváří v modři divoké.

Line se z oken žalozpěv,
smutek, svíčky, ticho oáz
a každý člověk – prostý zjev,
oni byli tu i přijdou po nás.

Louči předáš krátké paži,
v očích pláč, ve vlasech vlnu.
Ať Vám plane, ať oheň praží!
Nezapomeneš, nezapomenu.

Martin Slouka, 8. G

Na vlnách GTR (ve stylu Járy Cimrmana)

Má školní budovo,
se zdívem žlutavým,
tebou jsem procházel
všelikým stavěním.

K tobě jsem nosíval
všemožné věcičky.
Po schodech supěl jsem
pod tíhou brašničky.

Do zdviže nesměl jsem,
o berlích nechodil,
kdybych já hlupák
jen chvíli marodil.

Doma neučil se,
na kroužky nechodil,
domů však pospíchal,
málo se přiučil.

Ač jsem se neučil,
dobře jsem prospíval,
nic se nepřiučil,
jen jsem se usmíval.

Hlupák jsem byl,
teď to dobře vím.
V budoucnu užiji,
co se dnes naučím.

Václav Klement, 6. G

Báseň, ta se píše sama,
pokud nejste jako já.
Na ulici on i ona
řekne ti: „Však to se dá.“

Pomyslím si, tak to zkusím,
přece jen jsem na gymplu,
škole, kde se snažit musím.
Oběť jak na Olympu.

Vidíte, znám řecký báje,
nebojím se pravdy.
Tohle není jenom jako,
je to doopravdy.

Čeština mi sice nejde,
moc jazyků neumím.
Chuť na to psát, ta mě přejde.
Kvalitní rým, já to vím.

Nedělá mi problém poznat,
že vás to moc nebaví.
Učitelem nechci se stát,
pohled na vás zabaví.

Tady končí moje slova.
Vidím, že už máte dost.
Na posedu sedí sova
a za oknem sedí kos.

Vojtěch Smola, 6. G

Co září

Když ztěžklým krokem vchází
do města, kde slunce denně září...

Cítíš to?

Ten nesmysl!

Prý slunce, hromada plynu,
jak může z dálky vesmíru,
potopit město tíhou zlata.

A že je mi ta pravda svatá,
povím něco, co málokdo ví,
ta zář vychází z budovy.

Zavři oči a nech se unášet
zlatem, co znamená svět.

Srdce do oblak vyletí
a já s ním – za štěstím.

Čtyři roky tu s vámi budu
na vlnách zlata proudu,
budu se ptát – sním, či bdím,
a pak znovu odletím.

Na křídlech světa vyletět

vzhůru pro svou odpověď:

„Co jsou ta křídla, zlato, proud?“

Nezkusíš to uhodnout?

Až uhodneš, poznáš sám,
že slova má jsou pravdivá.

A těm, co to jasné není,
řeknu – to vše je tvoje jmění.

Proud je pomocná ruka života,
zlaté poznání tě do něj uvítá
a s křídly je tvá cesta snazší,
to poznáš brzy – v budoucnosti.

Tak popluj s námi na vlnách
a neztrácej čas ve větách.
Těch písmen, co dávají směr
stačí tři – G, T, R.

Lenka Mašterová, 2. B

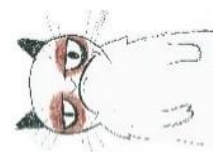
Limerick GTR

Kolik tváří naše gymnázium vystřídalo,
nikomu by se to nemohlo zdát málo.
Tolik úspěchů, vítězství a radosti,
důkaz, že čas plyne obrovskou rychlostí.
Mnoho se toho v naší škole stalo.

Studenti střídají se už 150 let,
nejen limericky musíme vymýšlet.
Stres a pláč, to k tomu vše patří,
abychom my všichni přece byli chytří.
Život na gymplu tě bude občas bolet.

Letos se u nás velké výročí slaví,
přišly k nám však strašlivé zprávy.
Tou zprávou koronavirus myslíme,
proto teď doma na zadku sedíme.
Tak zrušily se naše velké oslavy.

Nesmíme ale nikdo zapomenout
limerickem si výročí připomenout.
Myslíme na náš gympl a těšíme se,
až všichni ve zdraví zas shledáme se.
My chceme dalších úspěchů dosáhnout.

Nela Kotačková, 3. B

Studium na GTR

Studium na gymnáziu,
to není jenom učení.
Můžeš si užít také psinu,
výlety a soutěžení.
Na tom třebíčském gymnáziu.

Hned po nástupu na školu
na adaptační kurz vyrazíš.
To není vůbec na škodu,
se spolužáky se seznámíš.
V prváku, po nástupu na školu.

Mnoho dalšího můžeš dělat,
olympiádu či výměnný pobyt.
Pro Paměť národa si zaběhat,
v badatelském centru pobýt.
To vše se dá na gymplu dělat.

A na sport během studia,
na ten se můžeš také těšit.
Sportovní kurz Italia,
v prváku lyže v Krkonoších.
Sportování během studia.

Studium na gymnáziu,
to není jenom učení.
Na konci čekej maturitu,
a ve druháku tančení.
Na tom třebíčském gymnáziu.

Na vlnách GTR (2)

* velké množství teček slouží k naznačení drobné dramatické pauzy následované tlumeným povzdechem

Kde začíná peklo a končí ráj,
tam rozkládá se Vysočina kraj.
A v samém jeho srdci středu,
podobné na čele vředu,
stojí jedno místo.
Očistec sám! Jistě jisto!

Kdo přiblíží se, měl by se bát,
děs sídlí tu už let 150.
Kdo vejde tam, nevrátí se zpět,
v nebeské zahradě již klíčí jeho květ.
Lid chodí kolem, kaje se a bojíce.
Dábla zve jediným jménem. Alice, Alice!!

Překročíš-li jen kousíčkem práh,
jízdenku máš od pekelných drah.
Ať slušný člověk, zloděj či vrah,
kosti tvé obrátí se v prach.
K vykoupení jen jedna cesta zbývá,
onen ďábel ji maturitou vyzývá.

Každý rok vybere si třicet dítek,
plných naděje, radosti a vyhlídek.
Touha a ambice je sem zřejmě vlekla.
Na 8 let se za nimi zavřou dveře pekla.

Rok první, radost ještě sálá.
Málokterá duše se tehdy ještě bála.
Pak však přišel druhý rok,
s ním k beznaději velký krok.

Následuje rychle rok třetí,
v žáku již je napětí.
Hned na to odchodí si kvartu
*.....beze smíchu na rtu.

Až projdou roků pět,
nebude již cesty zpět.
Až uplyne roků šest,
dojde jim, že padli v lest.

Když po sedmé tam mají jít,
ztrácejí již vůli žít.
Ďábel však nespočine, peklo jede dál.
Konečně již přichází pekelný tribunál.

Belzebubovi poskoci ti drtí hlavu.
„Poznej prvek!“ „Najdi Prahu!“
Ty, co projdou, volnost vítá.
Těžko však soudit, co skýtá...

Teodor Urban, 8. G

Na vlnách GTR (3)

oceněná práce

Každý den na stejné místo
usedáme do lavic.
Učíme se, jak nejlíp můžem,
a to chcete ještě víc?

Každý den na stejné místo
usedáme ve stresu.
Písemky a zkoušení.
Víc toho už nesnesu.

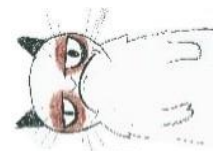
Každý den na stejné místo
usedáme, já mám strach,
a tak místo učení
se radši nesu na vlnách.

Někdy přijde velká bouře
a já se topím pod vodou,
jindy plavu proti proudu
a bojuju s přírodou.

Pak jedu na plachetnici,
pluju s větrem o závod.
Když však má loď ztroskotá,
klesám do těch temných vod.

A tak to přeci vždycky je,
moře nikdy klidné není,
proto místo gramatiky
procvičuju se ve snění.

Kateřina Dvořáková, 4. G

Na vlnách GTR (4)

Ta naše škola v Třebíči
má letos velké výročí.
Výročí stopadesáté,
oslavý budou slavné,
oslavý gymnázia v Třebíči.

Za tolik dlouhých let
si prošlo lidí nespočet
studiem na této střední škole.
Seznam osobností leží na stole
a můžeme o nich vyprávět.

Vítězslav Nezval, básník český,
studoval GTR před válkou první.
Byl národním umělcem,
získal také jednu z cen,
cenu Světové rady míru, ten básník český.

Ladislav Novák malíř a učitel byl,
na gymnáziu též působil.
Froasáž, alchymáž ovládal,
není, co by nezvládal,
ten, jenž surrealistickým malířem byl.

Absolventku Bohumilu Myslíkovou
známe jako českou herečku dobrou.
Fešák Hubert, Jak básníci přicházejí o iluze,
Vesničko má středisková nebo Láska z pasáže,
to jsou všechno filmy s paní Myslíkovou.

Známých absolventů je spousta,
přibude jich ještě dozajista.
GTR nás hodně naučí,
to vám každý zaručí.
Mějte všichni usměvavá ústa.

Lenka Mrázová, 3. B

Oddíl druhý

POVĚSTI
GTR

O kouzelném dukátu

oceněná práce

Zdi třebíčského gymnázia v sobě mají vryty téměř sto padesát let staré vzpomínky. Pamatují klíčové události nejen minulého, ale dokonce i předminulého století. Není proto divu, že se k budově gymnázia vztahuje mnoho mýtů a pověstí. Jednou z nich je pověst o kouzelném dukátu.

Abychom se dostali na úplný začátek pověsti, museli bychom se přenést do října roku 1645. Toho času se jižně od hradeb města Třebíče v malé rokli utábořila švédská vojska generála Torstensonova táhnoucí na Brno. Stovky, možná i tisíce vojáků dokázaly místo za pouhé tři dny pobytu úplně zdevastovat. Koňský trus, ohořelá polena a zbytky bezcenné kořisti z předchozích bojů udělaly s místem své. Po odchodu Švédů vydal tehdejší správce města František Adam z Valdštejna příkaz, aby obyvatelé rokli plnou odpadu zasypali.

V roce 1871 získala Třebíč od rakouského císaře Františka Josefa I. rozhodnutí o zřízení gymnázia. První roky však výuka neprobíhala v nynější budově. Ta se začala stavět až v roce 1888 shodou okolností právě na místě zasypané rokli. Během výkopových prací dělníci nacházeli nesčetné množství artefaktů z třicetileté války. Za asi nejcennější nález lze považovat pamětní zlatý dukát. Podobizna švédského krále Gustava II. Adolfa vévodila rubové straně, straně lícové naopak kříž. Na obou stranách byl rovněž nápis.

Dělníci, kteří tento unikát našli, zanechali práce a zanesli minci tehdejšímu řediteli gymnázia a vášnivému historiku Janu Reichertovi. Ten nález pečlivě prostudoval a zjistil, že mince pochází ze 40. let 17. století. Přeložil rovněž i nápisy znamenající „Nechť vás provází štěstěna“ a „Neštěstí bude vaším každodenním chlebem“. Druhý nápis ho tak vyděsil, že minci upustil a ona dopadla právě touto „nešťastnou“ stranou nahoru. Ještě téhož dne na stavbě zahynuli dva dělníci. Řediteli došlo, s čím si zahrává, že dukát je nejspíš kouzelný.

Rozhodl se, že minci uschová v ředitelně. Domníval se, že jen tam bude v bezpečí a nikdo s ní nebude manipulovat. Jenže i v ředitelně se musí uklízet. Při každém utírání prachu docházelo k pohybu mince. Jednou skončila vzhůru rubem, jindy zas lícem. Každé takové otočení předznamenalo dobrou nebo špatnou událost. Dukát tak dokázal úspěšně předpovědět mimo jiné obě světové války, vznik Československa, nástup komunismu i sametovou revoluci.

Na přelomu milénia ve škole došlo ke stavebním úpravám, během nichž se mince někam zakutálela a ztratila. Doufejme však, že zůstala nahoru „šťastnou“ stranou. Všichni víme, co by znamenala opačná varianta...

Jiří Zikmund, 4. B

Poklad

oceněná práce

Byla chladná lednová noc roku 1881. Město pokrývala tlustá sněhová peřina, vzduchem poletovaly vločky a ulice osvětlovaly pouliční lampy.

Vládlo ticho, jen komíny se chvílemi proháněla meluzína. Všichni už se dávno hřáli, zachumlaní do deky, v teple svých domovů.

Idylickou atmosféru prolomila silueta mladíka, který se vracel domů. Opozdilec právě procházel kolem budovy státního gymnázia, když vtom si všiml něčeho velmi neobvyklého. I přesto, že vše bylo zamrzlé pod silnou vrstvou sněhu, keř před hlavním vchodem na sobě nenesl ani jedinou vločku. Mladík se zastavil a pozoroval tu zvláštnost. Náhle se na jedné větvičce začaly zelenat drobné lístky a během chvíle na ní dokonce vykvetl něžný, sněhově bílý kvítek. Chlapec nemohl uvěřit tomu, co právě spatřil. Je to jen nějaký přelud? Zavřel oči. Není to jen sen? Dotknul se prstem jemně kvítku, ten však upadl. Dříve než stihl políbit zem, se ho ale zmocnil vítr a unášel jej směrem ke vchodu do budovy. „To není možné,“ zašeptal udiveně chlapec.

Těžké vchodové dveře se začaly pomalu otevírat, jako by dovnitř vcházel někdo významný. Mladík neváhal ani vteřinu a následoval kvítek, vznášející se ve vzduchu, dovnitř. Nikde nikdo. Prošel chodbou v přízemí, kterou tak dobře znal, sešel schody dolů a ocitl se v šatnách. Pocítil závan nostalgie. Ještě před dvěma lety se tu každý den převlékal. Sněhově bílý květ zavedl mladíka až k točitému schodišti, které směřuje nahoru k tělocvičně. A pod ním spatřil oslepující proud světla. Když se zadíval lépe, poznal, že vychází z přivřených dveří, kterých si nikdy dříve nevšiml. Přistoupil blíž a otevřel je dokořán. Podlomila se mu kolena. Vešel do místnosti, která byla plná zlata, stříbra a drahokamů! Chvilí jen tak stál ve dveřích a kochal se tím zázrakem. „Taková nádhera,“ vydechl omráčen vším tím bohatstvím kolem sebe. Potom se ale stalo něco, co nikdo nečekal. Jiní by si začali bezmyšlenkovitě plnit kapsy zlatem, on však ne. Vyšel z tajemné místnosti, zavřel za sebou dveře a opustil budovu školy. Když jej druhý den skrz okno přivítalo ráno, pod polštářem našel kvítek celý z křišťálu.

Pověst praví, že ve škole se již od jejího založení každých deset let otevírá tajná místnost plná drahokamů. Avšak pouze ten, kdo má srdce čisté a nedychtí po pokladu, který je zde ukryt, bude odměněn.

Jana Částková, 3. A

Cimrmanova návštěva Gymnázia Třebíč

oceněná práce

Cimrmanova návštěva Třebíče je opředena četnými tajnostmi a nejasnostmi. Už jen například samotná návštěva je velice sporným bodem. Žádný pramen se nezmiňuje, že by k něčemu takovému vůbec došlo, avšak i přesto kolují po Třebíči různé zkazky a příběhy o jeho údajném krátkém pedagogickém působení na zdejším gymnáziu. Tým amatérských cimrmanologů z Třebíče se pokusil poskládat všechny tyto útržky v ucelenou pověst a provedl i rozsáhlejší bádání za použití moderních vědeckých metod.

Cimrman údajně navštívil Třebíč v roce 1911 krátce poté, co za pomoci scénky Vichr z hor utekl z jeviště své potulné divadelní společnosti před nespokojeným obecnstvem. Původně plánoval, že zůstane jen přes noc a pak pojedje dál, ale Třebíč mistrovi tak učarovala, že se rozhodl zůstat a věnovat městu část svého talentu. Učinil tak v budově gymnázia, kam nastoupil jako pomocný pedagog. Tehdejší ředitel Jan Korec ho s vděčností přijal s tím, že mu dá prostor pro to, aby mohl cokoliv zlepšit.

První a jediná věc, kterou Cimrman stihl udělat, byla výsadba stromu před budovou. Podle Cimrmanova názoru, který si utvořil během svých cest po Asii, bylo nezbytné, aby před každým svatostánkem, školou či jinou významnou institucí stál posvátný strom a aby tak propojil ducha přírody s duchem místa. Opatřil si již několikametrovou sazenici asijského stromu, který se vysazoval před tamějšími chrámy. Bizarní zakopávání kořenů třímetrového stromu proběhlo hladce. Problém nastal ve chvíli, kdy strom počal plodit semena, jež padala z koruny stromu a na zemi začala vydávat nelibý zápach. Tehdy si nechal pan ředitel zavolat Cimrmana do kanceláře a v rozhořčení směrem k němu pronesl památná slova: „Co si, chlape, myslíte!? Ten strom odpuzuje každého na míle daleko! To jste jiný strom neměl!? A co to vlastně je?!“ Cimrman odpověděl: „Jiný nemám!“ Avšak kvůli úleku vydral ze sebe jen něco, co znělo jako: „Jin-n-mam!“

Co se odehrálo v kanceláři poté, není jasné, ale prokázány jsou tři věci: že Cimrman musel své působení na gymnáziu ukončit, že za pár měsíců se v české mluvě uchytil výraz jinan pro strom stojící před budovou gymnázia a že kvůli ředitelovu hanění Cimrmana napsal Vítězslav Nezval po letech báseň s názvem *Edison* namísto báseň s názvem *Cimrman*.

Výsledky vědeckého zkoumání jsou překvapivé: po Cimrmanovi v Třebíči ani stopy, až na jeden drobný detail. U rohu staré budovy byl nalezen kousek mistrova nehtu, který se ulomil z Cimrmanova palce u nohy, když o tento kámen zakopl. Podle výsledků z laboratoře tento nehet opravdu patřil mistrovi a pochází přesně z roku 1911 s přesností na 110 let.

Co skutečně tento český génius v Třebíči vykonal, zůstane pravděpodobně již navždy tajemstvím, a tak i tato část mistrova života zůstává zahalena rouškou tajemství.

Pavel Vodínský, 3. B

O tajné chodbě a dvou gymnáziích

Je to už více jak sto padesát let, kdy oživil tehdejší starosta Třebíče Ignác Přerovský myšlenku na vznik střední školy a společně s Aloisem Hasskem a Františkem Müllerem se vydal do Vídně vyjednávat o založení. Díky nim padlo císařské rozhodnutí a dne 14. 8. 1871 bylo gymnázium opravdu založeno.

Během stavby přicházeli lidé z celé Třebíče, obdivovali rostoucí budovu a věřili, že se toto dílo slavné trojky významně zapíše do historie. A tak se také stalo, jenom z jiných důvodů, než se očekávalo.

Při navrhování a samotné stavbě budovy totiž vzniklo několik neshod mezi Ignácem, Aloisem a Františkem. Alois byl vždy poněkud zdrženlivý a často nesouhlasil s názory Ignáce a Františka. Měl své plány, které chtěl v nové budově zrealizovat, ale bohužel byl pokaždé přehlasován. Jeden z jeho plánů byl

zřídit v budově malou kapli, ve které by mohly probíhat každodenní mše. Bohužel ani tento nápad nebyl přijat, proto se rozhodl od slavné trojky odtrhnout a vytvořit si svoje vlastní – katolické gymnázium.

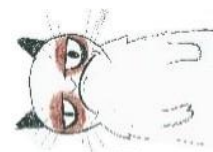
Jelikož měl Alois k základům stavby přístup, napadlo ho vybudovat tajnou chodbu, která by vedla z katolického do státního gymnázia, aby tak mohl s přehledem sledovat dění u konkurence a vymýšlet nové, lepší plány pro školu.

O tajné chodbě a vstupu do ní věděl jenom Alois a jeho milovaná manželka Lucie. Jednoho dne se ale stalo něco velmi neočekávaného. Alois ze dne na den zmizel a nikdo nechápal, kde by mohl být. Vypadalo to, jako by se propadl do země. Jediná Lucie věděla, že poslední místo, kde může najít svého milovaného manžela, je právě tajná chodba. A v té Aloise opravdu našla. Bohužel ale mrtvého, zasypaného hlínou a kamením.

Lucie musela tajemství prozradit a od té doby panovaly mezi katolickým a státním gymnáziem nepohody. Podle pověsti ale tajná chodba existuje až doteď, jen je zčásti zasypaná. Pokud by tedy někdo odhalil vstup a chodbu opravil, byl by po sto padesáti letech zpřístupněn průchod mezi dvěma třebíčskými školami pro všechny současné studenty.

Aneta Kopáčková, 4. B

Vlak minulosti

Vypráví se, že žáci gymnázia už od nepaměti vidí před starou budovou občas zastavit zvláštní vlak. Všichni, kdo znají historii školy, si to spojí s minulým stoletím. Ve 40. letech odsud totiž byli odvezeni Židé do Terezína.

Příjezd vlaku je mnohdy doprovázen strašným skřípotem a hustou, průhlednou mlhou. Jednou se student 1. ročníku rozhodl, že se na vlak půjde podívat zblízka. Když vlak zastavil, odhodlal se nastoupit do prvního vagonu. Co viděl, ho udivilo. Po stěnách se na zem valily proudy krve a u stropu se hromadil zelený kouř. Sem tam na těle cítil chladné doteky, a když se otočil, viděl vyzáblou, spoře oděnou postavu, která se pomalu ztrácela. Vystrašený student se chtěl rychle dostat ven, ale dveře byly zamčené. Zatímco se je marně pokoušel vyrazit, vlak se začal rozjíždět. Lidé, kteří v tu dobu procházeli okolo budovy, říkají, že z vlaku byl slyšet vzlykot.

Na místě, kde měl vlak zastavovat, se našlo poskládané oblečení a obuv. Student se však už do školy nikdy nevrátil.

Adéla Vedralová, 1. A

Zvíře

Jedné listopadové noci, takové, ve které se skoro každý probudí přesně o půl druhé, ale nikdo z nás si to nepamatuje, přesně takové noci na svátek svatého Martina zahalil celou Třebíč čerstvý bílý sníh.

Když šel brzy ráno školník Šimáček otevřít hlavní vchod gymnázia, propadaly se mu sněhule, div mu nepadal sníh dovnitř. Jakmile odemkl veliké dveře, naskytl se mu nehezký pohled. Po celé chodbě byla pohroma – na zdi spousta šmouh a na zemi šlápoty a kaluže krve. Vypadalo to, jako by celou školou prošlo nějaké obrovitánské zraněné zvíře. Šimáček za sebou okamžitě zamkl a začal hledat, odkudže ten nepořádek pochází. Vyšel schody a stále měl co dělat, aby si krůpějemi nepotřísnil dlouhý kabát. Když vyšel schody do nejvyššího patra, rázem mu došlo, kde tohle začalo. Zpod dveří toalet se totiž táhla dlouhá krvavá čára. Čím více se blížil ke dveřím, tím měl větší potřebu ucpávat si před odporným pachem nos, bylo to k nevydržení. Když se odhodlal vzít za rozvrzanou kliku a nahlédnout dovnitř, spatřil obrovského bílého koně s uříznutou hlavou, která se válela pár metrů od těla. Z pohledu se mu zamotala hlava a omdlel.

„Jirko, vstávej! Co se stalo?“ volala uklízečka Kroupová, která si ho všimla, zatímco vytírala chodbu. Šimáček se probudil a nevěřil svým očím. Nikde žádná skvrna, na zemi ani kapička krve.

Všechno Kroupové vysvětlil a popsal každý detail svého ranního zážitku. "Neměl bys tolik pít!" řekla po jeho dlouhém monologu. Celý příběh pak školník převyprávěl vedení školy, které tomu ale nevěnovalo zvlášť velkou pozornost a bralo ho spíš jako pomateného staříka.

Šimáček proto svůj příběh od té doby říkal jen dětem, které zůstávaly dlouho po škole, a tak se tato pověst zachovala dodnes.

Kateřina Pelikanová, 6. G

O Anežce a Františkovi

Naše třebíčské gymnázium nemělo vůbec snadné začátky, a když se konečně podařilo prosadit češtinu jako vyučovací jazyk a otevřít novou budovu, jeho učitelé a studenti se v ní sotva zabydleli a přišla první světová válka.

Kromě odvodů z řad studentů i profesorů přibývalo v celém městě velké množství nemocných a raněných, a tak se budova gymnázia přeměnila v druhý třebíčský lazaret. Zbývající studenti i učitelé se rozmístili po dalších třebíčských školách, a to včetně dívčí školy.

František byl jedním z těch, kteří se se svou třídou přemístili právě do této budovy, a tam poprvé potkal Anežku. Líbila se mu od první chvíle, kdy ji potkal, a ona se do něj také brzy zakoukala. Po krátké době spolu šli na vycházku, a zanedlouho již tvořili pár. Doba jim ovšem nepřála, po několika měsících jejich vztahu došlo Františkovi povolání do armády a půl roku poté již z nádraží odjížděl vlakem na frontu.

Anežka mezitím začala pomáhat ve II. lazaretu. Každý den se strachem v očích sledovala, koho nového k nim přivezli, a nevěděla, jestli víc doufá, že mezi nimi František nebude, nebo že se k ní vrátí s nějakým lehčím zraněním.

František se ale z fronty nikdy nevrátil. Zoufalá Anežka v lazaretu pracovala až do jeho uzavření, i poté pomáhala v nemocnici, jak jen mohla, až do konce války. Se zmizením Františka se nechtěla smířit, hledala ho, stále na něj čekala, i když sama věděla, že se k ní již nevrátí. Štěstí jí příliš nepřálo, sama nedlouho po skončení války podlehla rychle se šířící španělské chřipce.

Znáte takový ten zvláštní pocit, že se něco pohnulo za sklem v horní části dveří ve staré budově gymnázia? Říká se, že to je Anežka, která stále hledá svého milovaného Františka.

Kateřina Brožová, 4. A

Skelett (Kostlivec)

Jednou, kdysi dávno za dob první světové války, kdy budova gymnázia sloužila jako vojenský lazaret, zde jako poslední pacient zemřel německý voják, jehož jméno nebylo nikde uvedeno. Z neznámých důvodů byly jeho ostatky uloženy ve sklepech a nikdy nebyly vyzvednuty. Zřejmě na ně zapomněli při odvozu ostatních pacientů.

Když byla školníkem za dvacet objevena sklepní místnost, o které se doposud nevědělo, z neznámého vojáka zbyla už jen kostra. Nálezce byl velmi překvapen nenadálým objevem, ale protože věděl, že škola nemá dostatečně vybavené biologické sbírky, daroval jakožto anonymní dárce kostru biologickému kabinetu. Sklepní místnost nálezce následně zazdil a nikdy o ní nikomu neřekl.

Učitelé biologie byli velmi nadšení tímto zvláštním darem, a protože dosud exemplář lidské kostry neměli a žádný jiný nebyl k sehnání, po původu neznámého nepátrali. Kostra byla náležitě ošetřena a umístěna na podstavec. Od té doby byla ukazována mnoha studentům gymnázia na hodinách biologie.

Co však žádný student ani učitel neví, je skutečnost, že duch německého vojáka stále přetrvává ve starých kostech, jelikož jeho ostatky nebyly nikdy řádně pohřbeny, a vojákova duše je polapena v budově gymnázia. Tento voják byl před začátkem války učitelem na berlínské vysoké škole, kde vyučoval filozofii.

Když probíhá vyučování, duch sedí na prázdném místě nebo stojí v rohu vedle katedry, a poslouchá výklad, ke kterému má občas výhrady, ale ty nemůže nikdo slyšet. Jeho přítomnost je možno zaznamenat poklesem teploty v místě, kde se zrovna nachází. Tento duch je velmi solidární ke studentům a často jim napovídá při písemkách, takové to šeptání vzadu v hlavě: „Je to za c, ne za b, máš to špatně.“ Dále také rád přepisuje písemky žáků, které by jinak byly za pět, a pak se žáci nestačí divit, když dostanou jedničku. Takto pomáhá nejčastěji v němčině a filozofii, ale někdy také v jiných předmětech, ne však v češtině, tu si sice za ta léta osvoji, ale není v ní tak zbláhý.

Až příště dostanete jedničku z testu, na který jste se neučili, věřte, že je to zásluha právě tohoto ducha.

Ester Budařová, 4. A

Jak i jinan ke vzdělání přispěl

Kdysi dávno, ještě za časů knížete Oldřicha, se na území dnešní Třebíče usadila rodina bohatého kupce. Ten měl dobré obchodní vztahy s kočovnými Araby, kteří udržovali kontakt s Orientem. Kupcova rodina byla opravdu početná, svým sedmi synům chtěla zajistit kvalitní vzdělání, což ale nebylo v té době vůbec jednoduché. Centra vzdělanosti se nacházela jen v kláštrech nebo na šlechtických dvorech. Nejstarší dva synové se vydali za studiem daleko od domova do kláštera blízko Prahy. Toho kupec brzy litoval, protože se s nimi prakticky nestýkal, a smutnil. Proto zatoužil po rozvoji vzdělání v podobě školy i v Třebíči. I když majetku a peněz měl dostatek, na založení vysněné školy mu to nestačilo.

Se svojí prosbou se ve svých vroucích modlitbách obrátil na Boha: „Chtěl bych dobře konati a doufám v tvou pomoc, Hospodine.“

„Čeho si žádáš?“ odpověděl Bůh.

„Potřeboval bych od tebe sílu, aby mé obchody vzkvétaly, a mohl jsem si dovolit postavit školu.“

„Ano, synu, pomohu ti, nejdřív však vysad' strom vědění jako symbol naší dohody.“

Kupec přemýšlel nad tím, co měl Bůh na mysli, když mluvil o stromu vědění. Jel se tedy poradit s arabskými kupci, kteří prodávali po celém světě a měli bohaté zkušenosti. Ti mu darovali semínko vzácného stromu ginkgo biloba až z Číny. Kupec jinan zasadil a od té doby se mu začalo v obchodech dařit. Postavení školy však nedocílil, protože zanedlouho zemřel.

O jeho úmyslech se po několika staletích dozvěděl náhodou jeden z jeho příbuzných. V blízkosti majetnatního jinanu začal s výstavbou vysněné školy, ještě několik let ale trvalo, než se gymnázium v této budově otevřelo. To se stalo až v roce 1889.

Matěj Kulhánek, 5. G

Začarované zdi na GTR

Gymnázium v Třebíči už dlouho nepatří mezi nejmladší školy a má dlouholetou tradici. O této škole také panují různé pověsti, legendy a mýty a jak se říká: Na každém šprochu pravdy trochu. Já bych vám rád pověděl příběh, který může někoho zaujmout a vystrašit.

Gymnázium je obrovská škola skládající se ze dvou budov. Většina se tam nevyzná ani po několika letech. Ve škole je opravdu spousta učeben v několika různých patrech a najít tu správnou bývá často oříšek i pro učitele. Záhada nastává, když se někdo zvládne dostat do učebny v čase jako rekordní běžec. Jako kdyby procházel zdí. To, že se vyučující dokáže dostat do učebny, která je na konci jiného patra, nezní moc důvěryhodně. Někdo by řekl, že vyšel dříve nebo byl někde poblíž, ale teorie o tom, že prochází zdí, docela připadá v úvahu. Více lidí začalo této teorii důvěřovat, ale přesto potřebovali nějaký důkaz. Kluci se rozhodli to otestovat a dokázat.

První nápad byl vloupat se do ředitelny a kouknout se na záznamy z kamer. Bohužel kamery na většině míst nejsou, tudíž plán nevyšel. Další nápad byl zeď prostě provrtat, ale jak to udělat bez povšimnutí učitele? Několikadenní bouchání se zamluvilo stěhováním lavic. A najednou to bylo. Bohužel byl výsledek jen šancí pozorovat další třídu. Většina doufala, že objeví chodby mezi zdmi, což bohužel pravda nebyla. Tato záhada začínala být čím dál záhadnější. Když už nikdo neměl tušení, jak to mohou dělat, tak někoho napadlo udělat poslední test s přiipevněním sledovacího čipu k vyučujícímu. Nebylo to tak těžké, jelikož stačilo přilepit čip, když byl zrovna učitel ve sportovním úboru. Sledování mohlo začít.

Najednou když celá třída napjatě pozorovala v sledovací aplikaci polohu učitele, uviděla něco divného, jako kdyby učitel procházel zdí, a všichni věděli, že je důkaz na světě. Byl důkaz pravdivý a učitelé mají opravdu superschopnost, anebo byla jen chyba v systému a vše bylo smyšlené? Čemu uvěříte vy?

Jakub Záviška, 1. A

Ukazovátko osudu

Toto fiktivní dílo bylo inspirováno historickými událostmi, jedná se o smyšlený příběh, jehož cílem není nikoho urazit ani zesměšnit jeho víru, kulturu či politické názory.

This work of fiction was based on historical events, yes it is an imaginary story, and it is not intended to offend or ridicule someone's beliefs, culture or political opinion.

Legendy praví, že v dávných dobách, kdy světu ještě vládli prastaří bohové, ukul Héfaiostos zbraň mocnější než Diovy blesky. Zbraň, před kterou se vesmír třásl strachy, která dokázala během mžiku zničit celé armády. Bůh ohně a kovářství nazval svůj výtvar Kopím osudu, protože už tehdy věděl, jak zásadní roli jeho mistrovské dílo sehraje v osudu mnoha smrtelníků. Když bohové svět lidí opustili, ukryl Héfaiostos zbraň na Apeninském poloostrově, aby ji co nejdéle před lidmi chránil, neboť věděl, že žádný člověk není této zbraně hoden.

Čas plynul a na Apeninském poloostrově vyrostla nová a mocná říše s velkým potenciálem. Prosperující impérium, jehož srdcem byl Řím, lákalo osadníky z celého okolí. Příslib nového a lepšího života přivedl do Říma i rodinu zámožného kupce. Jeho žena i oba synové si svůj nový domov rychle oblíbili. Jednoho dne si chlapci hráli v lesích a nevědomky se dostali až ke ztracené jeskyni. Když ji prozkoumávali, narazili na učiněný poklad – zdobené kopí, nádherně ukutou zbraň, jakou ještě neviděli. Mladší z bratrů, Longin, si ji vzal do ruky a užasl. Náhle pocítil nevysvětlitelnou moc. Jeho sourozenec se však zbraně dožadovoval jakožto prvorozený syn, čímž vyvolal hádku, a nakonec byl kopím probodnut. Tak kopí našlo nového majitele, ale ten jej nebyl hoden. Zbraň ukutá boží rukou jej pozvolna připravovala o rozum. Postupně Longin zvítězil v bezpočtu bitev, s kopím osudu nelze prohrát, ovšem cena je vysoká. Vše vyvrcholilo při popravě Žida, který měl být ukřižován. Poté, co mu Longin vrazil kopí do hrudi, krev mučeného prýštila z rány a pozvolna tekla po rukojeti, až se dotkla Longinových rukou. V ten okamžik se v jeho mysli rozlil pohár šílenství a on sám zmizel pryč z Říma. Kopí pak celá staletí nikdo neviděl.

Během Velké francouzské revoluce se zbraň našla ve sklepení padlé pevnosti Bastily, kde se jí zmocnil jeden francouzský pěšák. Napoleonova armáda se poté stala postrachem Evropy, jedna krvavá bitva střídala druhou a Francouzi se zdáli být neporazitelní – ovšem jen do doby, než přišlo osudné tažení do Ruska. Při bitvě u Slavkova se Napoleonova armáda střetla s rakouskými a ruskými vojsky a pěšák, jenž kopí vlastnil, se náhle stal posledním žijícím ze svého pluku a obklopen nepřáteli stál neochvějně v poli mrtvých, zbrocený krví. Když po pár hodinách sedl prach, Francouz se ztěžka brodil hromadami mrtvol. Zvítězil, ale hrozivé myšlenky šířily jeho mysl, nemohl již v tažení pokračovat, a tak se odebral do hustých moravských lesů. Kopí opět zmizelo na několik desetiletí z dosahu lidských rukou, neznámo kam.

Čas plynul, v Evropě se odehrála hrozivá válka dosud nevidaných rozměrů a v Německu, poraženém a poníženém, se k moci dostává mladý Adolf Hitler, říšský kancléř a vzdálený potomek legendárního Longina. Hitler byl odhodlán kopí získat. Byl přesvědčen, že právě Židé znají místo jeho úkrytu, neboť právě židovská krev připravila Longina o rozum. Zločiny, které Hitler páchal, neměly obdoby – vše pod zámkou rasové nadřazenosti. Jeho pátrání po mocném artefaktu jej dovedlo až do Čech a na Moravu, kde bylo podle jistých zdrojů kopí ukryto. Jeho snaha o nalezení zbraně byla nakonec neúspěšná a jeho posedlost způsobila jeho pád. Válka skončila a kopí bylo stále ztracené.

Uplynulo několik let, až jednoho dne dva učitelé třebečského státního gymnázia učinili podivuhodný objev – za památní deskou roku 1994 našli plechovou skříňku plnou starých dokumentů a předmětů, mezi nimiž byl i kousek dřevěné tyče neznámého původu, který upoutal pozornost jednoho z nich. Jednalo se nejspíš o úlomek rukojeti právě onoho kopí, které bylo nějakým způsobem zlomeno. Legenda praví, že jeden z těchto učitelů u sebe onu hůlku má a dodnes ji používá jako ukazovátka.

Daniel Kneslík, 8. G

Zapomenutá učebna č. 12

Kdo jste již někdy navštívil budovu gymnázia v Třebíči, alespoň trochu si všiml čísel na jinak docela prázdných dveřích učeben a kabinetů, a navíc alespoň trochu ovládáte základní matematiku, jistě mi dáte za pravdu, že ať počítáte sebelépe, některých čísel se nikdy nedopočítáte. Zajisté také uznáte, že škola honosící se titulem gymnázium nevynechává čísla na dveřích jen tak bezdůvodně. Co je tedy příčinou této zvláštnosti?

Kdo pronikne do tajů gymnazijní budovy hlouběji, nalezne za některými učebnami ještě další, našim zvědavým očím z centrální chodby skryté. Záhada se tedy zdá být vyřešena.

Jenomže jak už to tak bývá, i druhé zdání někdy klame. Ať byste hledali sebevíc, ať byste prolezli kdekterý zastrčený kout a vysmýčili kdejakou zaprášenou pavučinu, učebny č. 12 byste se nikdy nedopátrali. Už jsem vám nasadila brouka do hlavy? I já jsem kdysi nad tajemstvím naší 12. komnaty dlouho dumala, až jsem se jednoho dne konečně doslechla o její neblaze proslulé pověsti.

Psal se rok 1942, měsíc květen. Všechny třídy včetně učebny č. 12 stály hrdě na svých místech, přestože se jimi dávno neprocházeli žáci, nýbrž vojáci. A kdyby jen ti! Tentokrát se tu kromě nich tísnilo také Židé očekávající svůj transport do neznáma. Přelidněnými místnostmi se ozývaly nářky žen, pláč znavených

děti a jako stín se mezi přítomnými rozléval vzrušený šepot občas prořízlý rozkazem či nadávkou některého z vojáků. Plíživý strach z neznáma svým temným hávem postupně zahalil každičkou komůrku... až na jedinou. Místnost č. 12.

Snad vás napadá, že tam každý večer chodili vojáci oslavovat válečné úspěchy, snad si představujete ubytovnu pro sladkou nevědomostí rozzářené malé děti. Pravda je prostší. V této místnosti nikdo nepobýval, neboť byla určena jako sklad nejcennějšího osobního majetku, jež vojáci Židům zabavili, ještě než se někam pořádně vydali. To se však 12. místnosti stalo osudným.

Mladý hoch jménem Josef si v drahém koženém kabátě zapomněl léky na astma. A jak tomu chtěl zákon schválnosti, kabát mu byl i s léky zabaven. Mladík ten pocit znal. Masa lidí, zabedněná okna, vydýchaný vzduch, kašel, pot, šero, hukot ze všech stran, tma... něžný dotek drobných rukou.

Josefova milá, slečna Adéla, taktak stačí kácejícího se mládence zachytit. Potřebuje rychle své léky! Jak se k nim dostane? „Pane vojáku, pane vojáku! Z celého srdce vás prosím, dovedte mě k Josefově kabátu, má v něm léky na astma, bez nich se udusím!“ naléhá Adéla. „Slečinko,“ ušklíbne se voják, „já hlídám vás a sklad zase někdo další. A pak, léky jsou dnes nedostatkové zboží a slušní lidi jako my je potřebují víc než bezvýznamní Židi,“ užívá si voják utrpení mladého páru.

Slečně se derou z očí slzy bezmoci. Voják náhle zjihne. Kdo ví, jaká životní vzpomínka ho přiměla polevit. Bere dívku lehce za ruku. Vmžiku stojí přede dveřmi nesoucimi štítek označený dvanáctkou. Mají štěstí, nikdo zrovna nehlídá. Dívka nalézá kabát. Už se chápe ampulky s léky. Běží ke dveřím. Pif! Vojákově mrtvé tělo dopadá roztržesené dívce k nohám. Ozve se další rána. Smrt nalézá i Adéla. Ani Josef se již nikdy víc nenadechne čerstvého vzduchu.

Tři mrtví v jeden den, tři jediní mrtví během této války, jediní mrtví během celé stopadesátileté historie školy. Běhá vám z události, ke které došlo ve 12. učebně, mráz po zádech? Jelikož se děsivý příběh odehrál pouze za přítomnosti zamlčujících vojáků a ustrašených pomatených Židů, již byli ostatně vzápětí deportováni pryč, můžeme jen polemizovat nad tím, jak se asi příběh dostal skrze zdi gymnaziální budovy, co vše se opravdu stalo a zda vůbec. Jisté však je, že vyučování na místě s takovou pověstí bych za žádnou cenu zažít nechtěla. Vy snad ano?

Zřejmě kvůli pověsti zůstala třída po válce několik let uzavřena a hned při první vnitřní rekonstrukci budovy gymnázia, během níž došlo i k přečíslování místností, bylo číslo 12 úplně vynecháno. Tak tedy, až se vás jednou nějaký všímavý, matematicky slušně vzdělaný návštěvník třebíčského gymnázia na podivné číslování dveří zeptá, víte, jak odpovíte?

Veronika Dvořáková, 8. G

Vykopávky z kabinetu

Nejednou z chloub třebíčského gymnázia jsou bezpochyby kostry v kabinetu biologie. Jak kantoři neustále vychvalují, kostry nejsou ani plastové, ani sádrové, nýbrž se jedná o pravé lidské skelety. Nikdy však nikdo neslyšel, odkud kostry pochází. Pravděpodobně to neví žádný ze současných studentů ani učitelů.

Jisté však je, že na tuto školu chodil jako student, a následně na ní i 60 let vyučoval, jeden velice moudrý muž. Nikdo už ani neví, jak se jmenoval, ale všichni mu říkali „Dědek Křepelka“. Jednou dostal infarkt přímo v hodině, místo do nemocnice ho však odnesli do studentské pitevny. „Dědek Křepelka“ posloužil jako názorná pomůcka pro svou poslední hodinu výuky anatomie.

Ale to bylo už dávno. Důležité je, že kostry se objevily v kabinetu, když právě on vyučoval přírodní vědy. Protože kvůli písemkám a své postupně se rozvíjející narkolepsii zůstával dlouho do noci ve škole, vymysleli studenti báhorku o tom, jak se pod rouškou tmy vydává kopat tunely pod budovou školy. Všichni dobře věděli o minulosti gymnázia jako o židovském shromaždišti, tudíž se domýšleli, že našel nějaká těla pohřbených Židů z té doby a postavil je na stojany jako učební pomůcku.

Všichni se smáli, dokud po jeho smrti nenašli v kabinetu starou lopatu.

Tomáš Kolář, 5. G

O myších pod gymnáziem

V době, kdy již bylo vybráno místo pro stavbu budovy gymnázia, sešli se oba stavitelé ke společné domluvě. V polovině jara se totiž čas už pomalu krátil a přípravy stavby měly začít. S radostí shledali, že mají oba velmi podobnou představu o základech i celé nadzemní části budoucí školy. Rovněž souhlasili, že bude třeba najmout značné množství dělníků, aby byl úkol dokončen tak rychle, jak jen to bude možné. Jediná neshoda nastala ve chvíli, kdy při obchůzce terénu starší z architektů prohlásil: „Je tu mnoho myších děr, celé nám to spadne.“ Druhý si byl jist, že budova vydrží.

Opravdu, hlodavců zde žilo nepočítaně. A co víc, z polní kuchyně, zřízené zde s předstihem městem pro dělníky, přicházely už nějakou chvíli stížnosti na nenechavé plenitele spižírén. Pravdou byl sice spíše fakt, že hlavní kuchařka trpěla neopodstatněnou fobií, to ale nemohla vyšší místa vědět. Po několika dnech práce pak jistý zedník, rozjařen výborným obědem a nějakou tou sklenicí piva, zvolal na celé staveniště: „Zazděte těm myším žroutům díry!“ Toho se okamžitě chytil mladší architekt a odešel probrat nový nápad s kolegy.

Když jej po nějaké chvíli přesvědčil, že tuhá kostra, která vznikne po vyplnění chodbiček maltou, celé základy udrží, s radostí se ujal organizace. Několik následujících dní pak bylo možno vidět každého, kdo vlastnil zednickou lžici, jak pobíhá po staveništi a hledá, kudy se hlodavci ještě dostávají na povrch. Zanedlouho bylo hotovo. Lidé maltou zalili sebenepatrnější východ z podzemního labyrintu a spokojeni sborem provolávali heslo, které k této příležitosti vymyslel jistý kuchtík. Přes polovinu města se pak neslo: „Myšičko, myš, maltu si sníš!“

Celý zbytek stavby pak proběhl v nebývalém klidu, ke spokojenosti kuchařů i zedníků. Alespoň takový se mezi lidmi šířil dojem. Nebyl nesprávný, ovšem podnikaví hlodavci nevymřeli, začali budovat. A tak vznikaly zároveň stavby dvě – jedna na povrchu a druhá pod ním. Přízpůsobivé městské myši se naučily vylézat jen v noci jedinou dírou, provrtanou do sklepa budoucího gymnázia. Ušly pozornosti a stejně, jako rostla poptávka po službách školy, se rozvíjela jejich utajená říše.

O více než sto let později byla k té původní přistavena nová budova s rozsáhlým patrem pod úrovní terénu. Myším sice tento zásah ukrojil značnou část obytných prostor, příjemný přínos šatny však ztrátu bohatě vynahradil. Stávalo se totiž, že zapomnětliví žáci nechávali na rozličných místech ovoce, pečivo i jiné chutné potraviny, čehož obyvatelé tunelů za tmy využívali.

I dnes, ačkoliv si hlodavci dávají velký pozor, se občas mezi studenty v šatnách tiše šíří nejistota, když slyší cupitání maličkých nožek nebo chroupání ztvrdlého chleba. Až se jednou ocitnete v pozdních hodinách v nejnižším patře budovy, zkuste se zastavit a zaposlouchat. Zjistíte, že tam jsou.

Vojtěch Růžička, 3. A

Pověst o lásce

Naše vyprávění začíná na počátku 20. století. Všichni víme, že v Třebíči stojí krásné gymnázium, jehož budova byla postavena v roce 1889. Od roku 1912 zde působila mladá, krásná a talentovaná učitelka, která se jmenovala Hortenzie Volavková. Učila přírodopis, výtvarnou a hudební výchovu, protože krásně malovala a zpívala. Hortenzie se zamilovala do svého kolegy Jana Svobody. Jelikož v této době nebylo učitelkám dovoleno se vdávat, musela jejich láska zůstat pouze na platonické úrovni. Protože chápala učení jako poslání, nedokázala se ho vzdát. Čím byla láska hlubší, tím bylo jejich utrpení nesnesitelnější.

Přišel rok 1914 a s ním i Velká válka. Jan byl natolik zoufalý, že se dobrovolně rozhodl narukovat. Často si psali dopisy, ve kterých si plánovali lepší budoucnost. Jenže krutý osud tomu chtěl jinak. Jan padl. Hortenzie byla touto zprávou naprosto zdrcena a její srdce puklo žalem. Od těch dob její nešťastná duše bloudí po chodbách školy. Její přízrak se zjevuje vždy, když má dojít k nějaké zásadní události.

Když na konci 80. let probíhala rekonstrukce školy, byly při vyklízení starých sklepů nalezeny její kresby a všechny dopisy, které jí Jan z války posílal. Učitel dějepisu je ukázal svým studentům jako historickou zajímavost. Skupinu maturantů zaujal obzvlášť ten poslední, ve kterém Janův kamarád napsal, že Jan padl v bitvě o Halič, kde je také pochován. Z dopisů také pochopili, jak velká láska mezi nimi byla, a rozhodli se, že když jim nebylo přáno býti spolu za života, měli by být spojeni alespoň po smrti.

Navštívili proto Hortenziiny příbuzné a seznámili je se svým úmyslem najít Janův hrob a rozptýlit na něj Hortenziin popel. Příbuzní chvíli váhali, ale nakonec s nápadem souhlasili. Studenti si tedy jako místo pro svůj školní výlet zvolili právě Halič, která je rozdělená mezi dnešní Polsko a Ukrajinu. Podle instrukcí z dopisu Janova přítele našli Janův hrob. Rozptýlili na něj Hortenziin popel a zapálili svíčky.

Tím se jejich duše spojily a došlo k naplnění lásky. Od té doby se již Hortenziin duch ve škole nezjevuje.

Adéla Nováčková, 3. C

Jak budova gymnázia stavěna byla

Město Třebíč oplývá mnoha pověstmi a legendami. Avšak o gymnáziu se moc nemluví. Povím vám tedy, jak se budova stavěla.

Když bylo v dubnu 1888 rozhodnuto, kde bude budova gymnázia postavena, dali se stavitelé Herzán a Wolf do práce. Mladý Wolf měl vše nachystané a zřízené. Staršímu Herzánovi ale stále něco nesesedělo. Přijít, postavit a odejít je jednoduché, ale tak to uznávaný stavitel nedělal. Pro své nadšení si i ubytování zařídil pár metrů od staveniště, aby mohl místo pořádně prostudovat.

A tak si Herzán dával záležet od základu a zjistil si od místních proroků veškeré informace. Každý mu vykládal do nebes sahající příběhy, až on sám nechtěl věřit. Ale to, co jednu noc viděl, ho přesvědčilo. Dívaje se z okna svého příbytku, vidí luminiskující světélko, jak nosí kamsi vybavení připravené ke stavbě. Herzán se nejprve zalekl, nevěřícně zamrkal. Než se ale stihl vrátit pohledem zpět, světlo zmizelo, a lopaty a rýče také. Další noc děla se stejná záhada, ale Herzán, již připraven, tiše se plížil ven. Světlo zdálo se nebojácné – blížilo se k němu. Už už že by se snad mělo zastavit, prošlo skrz vyděšeného muže. Otočil se, ale světlo nikde. Jen cítil jakýsi hřejivý pocit.

Ráno, jako by mu bylo vše jasné, věděl, co má jak a kde postavit. O světle nevěda, konal svou práci a v září 1889 bylo vše hotovo tak, jak má být.

Katka Toufarová, 5. G

O chaloupce a hloupém Jirkovi

Před mnoha a mnoha lety na místě dnešního Gymnázia Třebíč stála chaloupka. Byla zchátralá, vítr s ní lomcoval na všechny strany a nikdo v ní nežil. Lidé se tomuto místu obloukem vyhýbali, protože se povídalo, že tam straší.

Žil byl, nedaleko této chaloupky, klučík jménem Jirka. Na tváři nosil lehký a upřímný úsměv a ničeho na světě se nebál. Byl to veliký dobrák, ale hlupák. Nevěděl, která noha je pravá a levá, nechápal, proč je ve dne světlo a v noci zase tma. Když přišel do hospody, pozdravil: „Spánembohem!“ Když se loučil, pronesl: „Pozdrav pánbůh!“ Zkrátka měl chudák všechno vzhůru nohama.

Jednoho dne šel kolem chaloupky a nenapadlo ho nic jiného než se podívat, kdo tam bydlí. Bylo už pozdě večer, slunce dávno zapadlo za obzor a na obloze se rozzářil měsíc. Chaloupka byla temná a šel z ní strach. Kolem vládlo ticho. Jen vítr se opíral do vetché chaloupky. Jirka zaklepal na dveře, vtom se v chaloupce rozsvítilo světélko.

Tři dny a tři noci nebylo po Jirkovi vidu ani slechu. Lidé si začínali myslet, že snad chudáka v lese zvěř roztrhala či do propasti skočil. Čtvrtý den se všichni v hospodě sešli. Modlili se, vzpomínali a oplakávali dobráka Jirku. Jaké to bylo překvapení, když se náhle ve dveřích hospody objevil právě Jirka. S vážným

a přísným pohledem vešel do krčmy. „Pozdrav pánbůh, moji milí sousedé!“ pronesl. V hospodě se rozhostilo ticho. Nikdo nevěřil vlastním očím a uším. Každý hleděl s pusou dokořán na Jirku. Po celý zbytek dne lidé poslouchali moudrá slova z Jirkových úst. Jeho slova byla líbezná, moudrá a chytrá. Byl vzdělaný, jako by celý život studoval.

Od toho dne se Jirka stal uznávaným učitelem. Nechal postavit místo chaloupky školu a každý rodič tam posílal své děti. Jako kouzlem se z každého hlupáka stal vzdělaný člověk. Nikdo nechápal Jirkovo tajemství. Nikdo nevěděl, kde Jirka přišel k takovým znalostem a vzdělání.

Na místě tehdejší školy stojí dnešní Gymnázium Třebíč. Žáci navštěvují tuto školu s radostí a některé známé osobnosti jsou dokonce jejími absolventy. Kdo ví. Možná zde stále panuje kouzlo, které kdysi učinilo z hloupého Jirky chytráka.

Marie Novotná, 2. B

Cesta do jiného světa

oceněná práce

Už zase škola. Škola, škola, škola. Proč vůbec Marie Terezie musela zavést povinnou školní docházku? Proč se nezrušila? Proč, proč, proč? „Pohořilská, posloucháš mě?“ ptal se učitel. „Ano.“ „Tak řekni, co jsem teď půl hodiny povídal.“ „Že učebnice se budou odevzdávat zítra, první hodina začíná přesně v 8:00, třídnické hodiny budou ve čtvrtek od 7:30 a že ve skříňkách si máme uklízet,“ řekla jsem s úsměvem. Učitel se zamračil a vypadal naštvaně. Tento učitel mě totiž moc rád nemá. Po dvou hodinách jsme šli domů. Zdržela jsem se s Eliškou na záchodech, takže u skříňek už nikdo nebyl. Ale...

V místnosti, kde byly skříňky, jsme našly otevřené dveře, které ještě nikdy otevřené nebyly. S Eliškou jsme se rozhodly, že tam půjdeme. Vzaly jsme si mobily a šly jsme. Hned, jak jsme vešly dovnitř, nás pohltila černočerná tma. Rozsvítily jsme si baterky na mobilu. Viděly jsme delší cestu rovně. „B-b-bojíš s-se?“ zeptala jsem se. „N-n-n-ne,“ odpověděla Eliška. Obě jsme se bály, ale šly jsme dál. Najednou jsem udělala krok do prázdna a spadla jsem dolů. „Jsi v pohodě?“ strachovala se Eliška. „Trochu mě bolí ruka, ale je to v pohodě.“ Eliška za mnou slezla po žebříku.

Uviděla jsem zajímavou desku. Posvítla jsem na ni a začala jsem číst: „Toto gymnázium bylo založeno Tobiášem Smithem, který vyvolával duchy. Každých padesát let se tu objeví příšery, které údajně vyvolával Tobiáš. Ty mají přivést zlého Olivera, který zničí svět. Zatím se to ale nikdy nepovedlo. V roce 1880 se přistavila část budovy, kterou ale později zničily příšery. Budova, ve které probíhá dnešní výuka, se postavila o 100 let později, nikdo ji naštěstí neponičil. V datech se uvádí, že budova se postavila roku 1889, aby to nevypadalo moc divně. Zedníci, kteří tuto budovu stavěli, také neměli moc štěstí. Prý byli zakleti kletbou Tobiáše. Zdi jim padaly, lešení někdy taky. Okno se jen tak rozbilo, střecha dvakrát spadla. Zedníkům to trvalo celých pět let, než celou budovu bez jakéhokoliv poničení dokončili. Proroctví zní, že se v roce 2021 stane něco, co nikdo nečekal. Něco nevidaného. Ale hlavně tajného.“

„Tak to mě teda vůbec neuklidnili,“ řekla jsem. Eliška mezitím s někým volala. „Ano, moc děkuji, na shledanou.“ Podívala se na mě. „Učitelé nás najdou podle našeho GPS signálu, musíme jenom počkat.“

Povídaly jsme si asi tři čtvrtě hodiny a přiběhli k nám učitelé. „Není vám nic?“ ptala se jedna z učitelek. „Já mám asi něco s rukou,“ odpověděla jsem. Učitelé nás odvedli zpátky a ruku mi ošetřili. „Už jede záchranka, zkontrolují vás.“

Po několika minutách pro nás přišli zdravotníci a my nastoupily. „Na shledanou,“ řekly jsme jednohlasně.

Jana Pohořilská, 2. G

Lípa

Je tomu už 150 let, co rostla v samém centru Třebíče lípa. Byla stará 500 let, možná i více, a ve svém kmeni měla snad ještě otisk palcátu Jana Žižky a zárez od meče, po kterém vymřeli Přemyslovci. Byl to největší a nejmohutnější strom v celém kraji a zdálo se, že je nesmrtelný.

Roku 1870 se kolem jejího kmene začala shlukovat tehdejší mládež, pokuřovat dýmky, vzájemně si nadávat a prát se. Všiml si toho i rychtář a řekl si, že se jejich nemravné chování nedá dále akceptovat a že je bude potřeba převychovat a vzdělat. Poslal tedy dopis k císařpánovi s žádostí, aby se v Třebíči nechala postavit škola. Císařpán mu vyhověl a přislíbil mu dostatek materiálu a dělníků na stavbu.

Následujícího roku měla začít výstavba, ale byl tu jeden problém – školu nebylo kde postavit. Jediným vhodným místem bylo to, kde rostla ta stará lípa. Rychtář ji tedy nechal porazit a místo ní tu vyrostla nová škola. Chodili do ní stovky místních dětí, nebo spíše mladistvých, a tak se pojmenovala Gymnázium Třebíč.

Na onu starou překrásnou lípu se úplně zapomnělo. Z jejího dřeva se udělaly lavice, podlahy tabule a židle a její kořeny zpevňovaly základy gymnázia. A protože byla tak stará a tolik si toho pamatovala, nikdy nedělal dějepis zdejším žákům problém, ba naopak je vždy bavil a šel jim.

Od té doby jde každý den slyšet na chodbách gymnázia velký hluk, zvláště o přestávkách. Je to totiž šumot listů té staré lípy, která tak až do současnosti dává všem najevo, že tu stále je. Sice jen ve školních lavicích a tabulích, ale přece. Někdy se dokonce začne celá škola třást, většinou je to po skončení vyučování, když se žáci vyhrnou ze tříd a spěchají na oběd. To si lípa protahuje své kořeny, aby jí úplně nezdřevněly, a třese tak s celou budovou.

Vojtěch Votava, 2. B

Pověst o dveřích Gymnázia Třebíč

Na Masarykově náměstí stojí vrata. Ta vrata vedou do Gymnázia Třebíč. Prošly jimi tisíce studentů a každý z nich se vedle nich cítil malý.

Na takové dveře je třeba pevného, kvalitního, krásného dřeva. Proto, když byl v roce 1889 vybírán materiál a vrata pečlivě vyráběna, bylo třeba najít správný strom se správným dřevem. Chtěl ho vybrat sám stavitel Jaroslav Herzán.

Hledal v blízkém okolí. Všude rostly samé borovice a smrky, které tam před mnoha dekádami byly vysázeny. Stále však neviděl strom, který hledal. Nevzdával to a kráčel voňavým lesem dál. Po pěkně dlouhé době chůze ho z rozjímání a pozorování stromů vyrušil šustot a znepokojivé zvuky v křoví u rozcestí. Zničehonic se směrem k němu z houští vyřítilo divoké prase. Stavitel se dal hned kvapem na útěk, nevnímaje, kam to vlastně míří skrz cestičky křovinami. Přes rachot větvení, skrz které se prodíral, postupně přestal vnímat pochrochtávání zvířete, ale raději ještě běžel dál. A hle! Když zastavil, prase bylo to tam, ale na to už pan Herzán nemyslel. Ohromil ho majestátní buk ve vzdálenější části dnešního Libušina údolí. Nádherný, silný, zkrátka perfektní. V jeho koruně bylo slyšet veverka a ptáky, listí se mu zelenalo, krása pohledět. „Bude ho škoda,“ řekl si, ale zároveň věděl, že dlouho poslouží dobrému účelu.

Zdali bylo to prase jen náhoda, osud nebo Boží vůle, nikdo neví. Naopak jasné je, že strom to byl správný a dveře dodnes stojí. Zažily hrůzy i radosti a stále nám slouží, když jimi noví studenti vcházejí za poznáním.

Marie Fejtová, 5. G

Věštba manželům Hasskovým

V moravském městě Třebíč žil v druhé polovině 19. století uznávaný úředník Martin Hasek. Spolu se svou manželkou Helenou vedl poklidný život v novém domě na náměstí. Avšak k úplnému štěstí jim chyběly děti. Dlouho se o ně snažili, ale nebylo jim přáno. Jednoho dne na konci léta, kdy do Třebíče přijela pouť, narazili v jednom stánku na starou paní, o které se říkalo, že umí lidem předpovídat budoucnost. Manželé Hasskovi se ji rozhodli požádat o výklad, jestli se jim v budoucnu početí podaří. Věštce jim vyřkla, že ačkoliv vlastního potomka mít nebudou, děti v jejich životě budou hrát velkou roli a oni v jejich. Manželé byli ze zprávy o vlastním dítěti smutní, ale zároveň nejistí, co přesně věštce myslela druhou částí výroku.

Asi po půl roce začala Helena předčítat dětem v místní knihovně. Četla jim knížky z české i světové literatury a poté si s nimi o nich povídala. Jednoho dne s ní šel i Martin. Překvapilo ho, jak děti bedlivě poslouchaly a k debatě měly velice dobré poznámky a otázky. Později večer znovu přemýšlel a uvědomil si, že většina dětí nemá finance ani možnost kvůli nedostatku škol získat kvalitní vzdělání. Ale kdyby bylo české gymnázium založeno zde, spousta dětí by mohla rozvíjet dál své vědomosti.

Hned druhý den začal Martin psát návrh pro městskou radu. Po týdnu jí ho šel představit, avšak rada návrh zavrhla. Martin se nevzdal, dál zkoušel získat souhlas, až mu konečně po dvou měsících návrh podpořila pod podmínkou, že ho schválí i ve Vídni. Příští měsíc se vydal do Vídně i s manželkou a celou cestu si připravoval řeč, kterou jim pronese, aby je přesvědčil. Po několika hodinách obhajování jeho návrhu a představení plánů do budoucna mu vyšli vstříc. Martin s Helenou se šťastní vraceli zpátky do Třebíče a nemohli se dočkat, až tu novinu poví dětem z čtenářského kroužku. Škola se otevřela roku 1871 jako jedno z prvních českých gymnázií v zemi. Děti měly obrovskou radost a manželům Hasskovým byly velice vděčné, jak jim jednou předpověděla věštkyně.

Nikola Stručovská, 3. C

Stavitelův sen

Kdybyste se někdy zabývali historií třebíčského gymnázia, dozvěděli byste se, že budovu postavili Jaroslav Herzán a Reimund Wolf. Nikde byste se však nedočetli, že stavitelé byli ve skutečnosti tři. O tom posledním neexistuje žádná zmínka, jeho jméno není zapsáno v žádné kronice nebo dokumentech, ale přesto má na podobě naší školy nemalou zásluhu. Bohužel se stalo, že nedlouho po zahájení stavebních prací musel odcestovat do ciziny a už se nevrátil. Čas šel dál, lidé zapomněli.

Psal se únor 1888 a mladý stavitel si zrovna lámal hlavu nad tím, kde by budova gymnázia, které už téměř sedmáct let existovalo, měla vlastně stát. Prochodil Třebíč křížem krážem, ale ne a ne narazit na vhodné místo.

Jedné jasné, mrazivé noci se kolem druhé hodiny ranní zničehonic vytrhl ze spánku. Netečně zíral do tmy a přemítal, co ho vzbudilo, když vtom u dveří zaznamenal pohyb. Někdo tam stál. Dívka. Byla podivně oblečená, jednou rukou si tiskla k hrudi několik knih a prstem druhé ho nabádala, aby ji následoval. Pak se otočila a vyšla ven. Neváhal ani vteřinu, vyběhl za ní do noci, jen tak, v nočním úboru, odhodlaný přijít této podivné návštěvě na kloub. Dohnal ji teprve tehdy, když se zastavila na volném prostranství a obrátila se k němu čelem.

„Tady bude stát,“ řekla a její obrysy, ozářené svitem dorůstajícího měsíce, se rozostřily, rozptýlily se v jiskřivém vzduchu a na místě, kde stála, místo ní vyrostla majestátní budova. Stavitel se přihnul k dvoukřídlym dveřím a právě v okamžiku, kdy chtěl vzít za kliku a přesvědčit se, že je to jen vidina, se mu zatmělo před očima a on se probudil ve svém pokoji.

Ještě toho rána se vydal k místu, kam ho dívka dovedla, a přestože viděl školu pouze ve snu, dokázal si živě představit, že tu zanedlouho bude stát doopravdy...

Vendula Jirovská, 3. B

Jeden krůček ke smrti

Za druhé světové války stará budova tehdejšího Masarykova gymnázia sloužila jako sběrný tábor občanů židovského původu. Mezi stovkami nevinných lidí, čekajících na zpečetění svého osudu, se nacházela i mladá dívka Suki. Ta zde se svojí matkou a mladší sestrou trávila několik bezesných nocí ve tmě a strachu. Uvědomovala si skutečnost, že není žádná šance úniku, přesto však nikdy nepřestala doufat ve spásu své čisté duše.

Jednou v noci dva němečtí vojáci přišli pro další skupinu Židů. Začali je ze zabarikádované místnosti vyvádět jedinými dveřmi ven. V řadě jako dobytek na porážku. Suki dění pozorovala a ucítila, že tohle je její poslední možnost. Jako zázrakem se jí podařilo proklouznout mezi dolními končetinami na sebe namačkaných, bezradných osob a schovat se za výklenkem ve zdi, ve směru opačném od plánované trasy vojáků. Byla velmi tichá, i přesto měl však jeden z vojáků podezření, že něco zaslechl. Suki ze strachu, že ji najdou, úplně strnula a upustila svého plyšového medvídka. Druhý z vojáků však prvního nařkl, že má asi halucinace a že si musí pospíšet. Když byli Němci dostatečně daleko, dala se Suki na útěk.

Nikdo však neví, kam se poděla. Jako by zmizela z povrchu zemského naprosto beze stopy, kromě jejího ztraceného medvídka. Někteří říkají, že se jí podařilo dostat z budovy ven a nalézt zázemí u starého páru dobrých lidí. Jiní zase vyprávějí, že se ztratila v chodbách protináletového krytu pod budovou gymnázia a bloudí tam dodnes.

Klára Klímová, 5. G

O zázračném prameni

Už je to dávno, asi 160 let, kdy ve městě Třebíči žil starý muž známý svým lékařskými schopnostmi. Dokázal vyléčit nemožné – psychické i fyzické problémy. Kdykoliv někdo stonal nebo se necítil ve své kůži, šel za starým mužem, který mu za vysokou cenu poradil.

Jednou se u jeho dveří objevila matka a žádala o radu, proč její syn není více pilný a jen se válí doma v posteli. Stařec nad tímto problémem dlouho přemýšlel a trvalo mu týdny, než si uvědomil, že nemá žádné řešení, žádnou nápomocnou radu. Nemohl ale riskovat zničení své reputace. Musel matce navykládat lež, které uvěří. Vydal se proto do údolí ke studánce, nabral si z ní vody do váčku a přinesl ji matce zlenivělého syna. Tvrdil jí, že legenda praví, že kdokoliv se z té vody napije, bude laskavý, cílevědomý, pilný a chytrý.

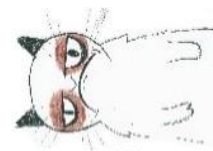
Uběhlo pár měsíců a matka stála na prahu obydlí starce, aby mu za vodu poděkovala. Prý se její syn úplně změnil. Starý muž tomu nejdříve nevěřil, dokud mu to matka sama neukázala. A opravdu! Syn byl od rána do večera na nohou. Pomáhal, pracoval a každému rád poradil. Stařec si uvědomil moc podzemní vody ze studánky, a tak ji začal prodávat. Zbohatnul, ne však na dlouho.

Za pár měsíců se objevily první obavy lidí. Co když voda dojde? A co ostatní, kteří nemají tolik peněz na to, aby si vodu od hamižného starce koupili? Nastal zmatek. Naštěstí se objevilo pár jedinců, kteří chaosu nepropadli. A začali hledat řešení. Podařilo se jim nejen najít studánku v údolí, ale i její podzemní pramen. V místě, kde se pramen nacházel, začali stavět budovu. Měla tři podlaží, majestátný vchod a zdobené zdi. Tu budovu po několika letech dostavěli, umístili zde lavice, tabule, různé pomůcky a poslali své děti, aby zjistili, jak na ně podzemní pramen působí.

Budova stojí do dnešního dne. Gymnázium v Třebíči, které se nachází nad podzemním zázračným pramenem, existuje už 150 let. A stejně jako před lety, jeho studenti jsou pilní, cílevědomí, laskaví a vzdělaní... jako pramen sám.

Aneta Wehrenbergová, 8. G

Strašidelný dům

Před dvěma sty lety na místě, kde byla postavena naše škola, stál strašidelný dům. Lidé si už pár let vyprávěli jednu pověst.

„U tohoto domu se před padesáti lety objevil mladý pán a začal se kolem sebe divně rozhlížet. Povíдалo se, že se sem dostal z budoucnosti a celou dobu se snažil dostat zpátky do své doby. To se mu ale nepodařilo, a tak se trápil. Jednoho dne se najednou vypařil a od té doby ho už nikdo nespatriil,“ dokončila vyprávění Anna a otočila se na Petra.

„Proč myslíš, Ani, že se to zachovalo v tak zkrácené verzi? Vždyť to není tak dlouho, co se to stalo?“ optal se. „No, já si myslím, že bychom se ho měli pokusit zachránit,“ odpověděla na otázku Anna. Petr s úsměvem na tváři odpověděl: „Tak jdeme do toho domu, ne? Tam by něco mohlo být.“

„Přemýšlela jsi někdy, co bys chtěla, aby bylo na tomto místě místo strašidelného domu?“ optal se Petr jen tak mezi řečí. „A víš, že přemýšlela?“ zaskočila Petra svojí odpovědí, protože on o tomhle nikdy nepřemýšlel. „Moc ráda bych tady jednou viděla, školu – gymnázium, kde se děti budou učit novým věcem, a všude kolem by měly být postavené domy. Teď, když kolem není nic, to vypadá hrozně smutně,“ zesmutněla, opravdu myslela svoji odpověď vážně. Lidé se báli k domu jen přiblížit, natož aby si tady postavili dům. Anna ale věřila, že se jí přání jednou splní. Nevěděla sice kdy, ale jedno jí bylo jasné, dožije se toho dne a bude to ten nejlepší den v jejím životě.

V tu dobu došli k domu. „Jak ty dveře otevřít?“ zeptala se Anna. „Třeba nejsou zamčené.“ Chytla za kliku, ale ta se ani nepohnula. „Tady je klepadlo, zkus to tímhle,“ navrhl její společník. „A otevře nám kostlivec,“ zasmála se, ale přesto zaklepala. Jaké bylo jejich překvapení, když se dveře doopravdy samy otevřely. „No, tak to bychom měli,“ shrnula to Anna a vstoupila dovnitř, „teď najít způsob, jak zachránit toho cestovatele časem. Ty půjdeš doleva a já doprava.“

Vstoupili dovnitř, rozdělili se a hledali nějaký způsob, jak naplnit to, kvůli čemu došli až sem. Anna šla stále rovně a snažila se zapamatovat si cestu. „Tady někde musí být knihovna, cítím to. Netuším jak, ale vím, že tady prostě musí být,“ říkala si pro sebe a v tu chvíli se dostala před staře vypadající dveře, rozrazila je a opravdu se zde nacházela knihovna. „Petře, našla jsem knihovnu,“ zavolala, ale když se

po pěti minutách čekání nedočkala odpovědi, napadlo, ji, že buď to vzdal a odešel, nebo ji neslyšel, nebo se ztratil. Vrhla se tedy do hledání sama.

Už hledala docela dlouho a pomalu ztrácela naději, když vtom z knihy, kterou právě držela v ruce, vypadl dopis. Rozlomila pečeť a začala číst:

Milý zachránce,

jsem ti vděčný, že ses pokusil vrátit mě do své doby. Teď ti sem napíšu pár informací o tom, jak mě zachránit:

Zaprvé: Měl bys vědět, že když se ti to nepovede, čeká tě stejný osud jako mě. Teď máš poslední možnost utéct.

Zadruhé: Musíš projít třemi místnostmi, kde na tebe budou čekat postupně těžší úkoly.

Zatřetí: Když se ti povede projít všemi zkouškami, narazíš na poslední místnost. Zde pro tebe bude připravena hádanka. Když uhádneš, budu volný a ty si budeš moci za své služby vybrat jedno přání.

S pozdravem tvůj dlužník

„Jde se na plnění úkolů,“ dodala si Anna odvalu a vyšla do prvních dveří. Nejprve se nic nedělo, ale pak se začala podlaha pod ní propadat. „Aaa!“ ječela. Nejvíce se bála padající podlahy. Toto byla zkouška na postavení se vlastnímu strachu. „Tohle není skutečné, je to jen moje představa. Nebojím se!“ poslední slova doslova zaječela, ale stačilo to. Vážně se přestala bát a hned už stála zase na pevné zemi.

Vešla do druhé místnosti, kde místo podlahy byla mapa světa. A na dveřích byl puntík. Zmáčkla ho a v tu chvíli se ozval hlas: „Přejdi přes tuto místnost, ale nesmíš šlápnout na moře ani na oceán, ani na žádnou další vodní hladinu, a to i na pevninu.“ „Jdu na to!“ řekla si Anna a přemýšlela, „takže jako první musím doskočit na mapu Ameriky.“ Doskočila na Austrálii a v tu chvíli se ozval zase hlas: „Ano, zvládla jsi i tento úkol, smíš jít dál.“

Otevřely se třetí dveře a tady byla dlouhá kladina. Podívala dolů pod kladinu a málem se jí zatočila hlava, jak moc velká tam byla hloubka. „Ani, to dáš, je to poslední úkol a pak už jen hádanka,“ dodávala si odvalu a pomalu udělala první krok. Snažila se dívat před sebe, ale přece jenom občas jí zrak zaletěl dolů. Už už se viděla v té rokli, ale naštěstí vždy dokázala udržet rovnováhu. Když se pak dostala na druhý konec úzkého trámu, radostí vyskočila do vzduchu.

Otevřela poslední dveře. V tu chvíli ze dveří vypadl pergamen. Rozlepila pečeť a četla:

Když tam přijdeš, má to oči.

Když odejdeš, nemá to oči.

Co je to?

„Správná odpověď je zrcadlo,“ řekla nahlas po pěti minutách. „Ano, můžeš jít dál,“ rozezněl se hlas.

Když došla do další místnosti, uviděla, že sem zrovna vešel i Petr. „Petře? Co tady děláš?“ divila se Anna. „Vidím, že jsi taky našla knihovnu a dopis, ale v jiné části domu,“ usmál se a objal ji. „Podívej, tamhle jde asi člověk, pro kterého jsme tohle všechno podstoupili,“ všiml si Petr. Anna se otočila a opravdu. Stál tam s úsměvem na tváři.

„Děkuji vám, nyní si můžete přát jednu věc,“ sdělil pán a Anna pošeptala Petrovi, co by chtěla, a on se usmál: „Tak se ti přece jenom splní tvoje přání. Řekni mu to.“ Anna prohlásila: „Chceme, abyste na tomto místě postavil gymnázium, kde se budou děti učit vše, co bude potřeba do života. Aby si lidi kolem začali stavět domy a obchody. Alespoň to potom tady nebude tak strašidelné a osamocené.“

V tu chvíli zmizel. „Co myslíš? Dodrží, co slíbil?“ otočila se Anna na Petra s obavami v očích. Ten ji ale jen vzal kolem ramen a prohlásil: „Sto procentně, zachránili jsme mu život. A mám dojem, že je dokonce svázaný přísahou, takže i kdyby nechtěl, musí to udělat, ale to uvidíme za pár let. Teď ale jediné, co můžeme udělat, je dostat se z tohoto bludiště.“ A tak vyrazili změtí uliček a dveří až našli východ.

O pár let později spolu měli dvě děti, Kateřinu a Jana. Tento příběh jim vyprávěli od malička jako pohádku na dobrou noc. A jednoho dne se Anna dočkala. Na místě starého domu se začalo stavět. Zanedlouho kolem bylo vystavěno mnoho domů, do kterých se stěhovaly rodiny s dětmi, a Anna s rodinou si tam jeden dům taky vystavěla. A ani ne za pět let zde bylo otevřeno gymnázium. Člověk, kterého zachránili z minulosti, se stal ředitelem a s radostí přijímal nové studenty. Za chvíli byla škola plná dětí s očekáváním. Místní lidé a lidé z okolí se ucházeli o místa učitelů. Anna a Petr sem přihlásili i své děti a sjednali si schůzku s ředitelem. Ten jim vyhověl, ale nevěděl, že jsou to oni, kdo ho zachránili.

„Zdravím, co pro vás mohu udělat?“ zeptal se a pokynul jim, aby si sedli. „Dobrý den,“ ujal se slova Petr, „chtěli jsme se vás zeptat, jestli si pamatujete, co se vám před lety stalo.“ Ředitel se nechápavě zavrtil na židli, a tak mu Anna nastínila, o co se jedná: „Objevil jste se v minulosti.“ „Aha, tak to jste vy?“ vzpomněl si. „Co říkáte? Splnil jsem vaše očekávání?“ Anna přikývla a usmála se od ucha k uchu: „Lépe jste to nemohl udělat, vše je dokonalé. Lidé zde bydlí, jsou tady všude obchody. Dokonce se do této školy hlásí i lidé z jiných vesnic, ať už jako studenti nebo učitelé.“ „Ano, Anna má pravdu, naše děti jsme sem také přihlásili,“ potvrdil Petr. „Takže vy dva?“ divil se ředitel, ale byl rád. „Ano,“ prohlásili oba naráz a pak se usmáli. „Vaše záchrana k tomu jen dopomohla,“ dokončil Petr a Anna pokračovala: „Pěkně jste to tady začal, jen co je pravda. Tak se toho držte.“ Potom se zvedli a odešli.

Veronika Součková, 2. A

Fridrich Schüle

Již od pradávna je člověk zvědavý. Lidská zvědavost byla příčinou velkého pokroku, ale i mnoha komplikací.

Kdysi dávno žil v Třebíči jeden hodně zvědavý člověk jménem Fridrich Schüle. Byl neustále hlavou v nějaké knize a prahnul po nových znalostech. Vzdělání se mu stalo vším, jeho prací i zábavou. Zakládal si na tom, aby byl ten nejvzdělanější a nejchytřejší člověk v širém kraji.

Mnoho lidí za ním chodilo a žádalo o doučování nebo mu nabízeli práci učitele. Fridrich je všechny odmítal a dále jen četl a četl. Z knih se naučil, jak správně na poli hospodařit, znal všeliké ptactvo, brouky i jinou havěť, znal i slavné spisovatele nazpaměť, ale v sobě se pranic nevyznal. Lidé také neznal, vždyť jak by mohl pochopit někoho druhého, když ničeho nevěděl ani o sobě.

Čas plynul a nadešla doba, kdy už Fridrich nebyl zdravý, jak býval, zrak se mu zhoršil, až nakonec oslepl úplně. „Co já si teď jenom počnu?“ naříkal Fridrich. „Knihy své číst nemohu, natož bych se obalem krásným jejich pokochal. Hrozná to doba. Ach, proč člověku delšího žití není přáno?“ Začal přemýšlet. Nikdy předtím na takovou věc neměl čas. Seděl sám dva dny. Nepohnul se, nezaspal ani slova nepromluvil. „Celý život, celý život jsem jen studoval. Proč? Sám nevím. To mi ani knihy nepoví,“ pokračoval ve svých úvahách Fridrich. „Kdy naposledy jsem dobrého slova někomu pověděl, pohostil někoho ve

svém domě, nebo někomu podal pomocnou ruku? K čemu byly ty doma prosezené hodiny strávené studiem? Říká se, že vzdělání se bude člověku v životě hodit, ale co když člověk zapomene žít?“ Chvilí se odmlčel a opět pokračoval: „Ani největší učenci neví, co jsme zač a proč tu jsme. Já to také nevím. A přitom se lidé tváří, že vědí, co mají dělat, a jsou dokonce nešťastní, když se jim nedaří. Neuvěřitelné... Už to mám, lidé toho znají velmi málo. Tak alespoň kdyby trochu víc znali svět kolem sebe, možná by jim to pomohlo v jejich životech. Kdo ví. Ale pro co jiného má cenu vůbec něco udělat než pro druhé. Když člověk s člověkem nejlépe si rozumí. A přesto strávil jsem celý svůj život sám v domě svém se svými knihami. Ve městě musí stát gymnázium. Vzdělávat se tak lidé budou jen omezenou dobu. Budou se trochu učit a víc pracovat.“

A tak se stalo, že Fridrich prosadil u městské rady stavbu gymnázia, které stálo už dva roky po zahájení stavebních prací. Když Fridrich slyšel, že budova stojí a učí se v ní, usnul a už se nikdy neprobudil.

Ondřej Holčák, 6. G

Tam, kde roste starý, nesmrtelný strom

Asi si již někdo z vás jednou řekl: „Co to tu před školou roste za zvláštní strom?“ A určitě nejste ani první, ani poslední. Věřte mi, že to není jen nějaká náhoda, váže se k tomu dokonce i pověst. To se však budeme muset přesunout v čase o více než 200 let zpět.

Psal se rok 1818 a mladý Martin Hassek začínal pomáhat v rodinné koželužské firmě. Moc ho práce s kůží nebavila a radši by studoval, ale to mu otec nechtěl povolit, jelikož práce jako tato měla v Třebíči velkou prestiž. Martin však stále otce přesvědčoval, že toto není jediná práce, která jeho jménu dá kýženou slávu.

Po nekonečných prosbách nakonec otec vyhověl a nechal ho jít dále studovat. Martin miloval učení, to nové poznání a vždy, když se vracel do rodné Třebíče, bylo mu líto, že je jen jedním z mála, kdo tuto možnost má. Jeho kamarádi z obecné školy už dávno pracovali jako kováři, truhláři či skláři a už od života nečekali nic dalšího. Měli rodinu, práci a to jim stačilo. Nerozuměl jim. Často se sám sebe ptal: „Proč nechtějí poznat neznámé a pochopit nové, utápět se v myšlenkách jako já?“ Ale odpovědět si nedokázal.

Vtom ho to napadlo! Udělá v Třebíči střední školu, které se ve světě začaly hojně stavět, avšak v českých zemích jich bylo jen pramálo. Se svojí velkou ambicí se v roce 1851 proboujel přes tehdejší zastupitelstvo až na pozici starosty města Třebíče.

Najednou to začalo. Martinovi se začaly zdát živé sny. Každou noc ten samý sen. Pořád dokola. „Postav mě, kde starý nesmrtelný strom roste,“ opakoval neustále onen neznámý hlas. Nechápal. Co má přeci strom co do činění se školou? Na sen tedy nebral zřetel a jal se ho přehlížet, jelikož si nedokázal vysvětlit jeho význam.

O dva roky později se začalo s výstavbou. Martin Hassek vybral místo nedaleko městské věže a tam měla vzniknout jedna z prvních středních škol v českých zemích. Jeho plán se však nevydařil, v obměněném městském zastupitelstvu byl návrh odkládán a nakonec záhadně došly finance. Martin tedy s velkým zármutkem roku 1857 ve funkci starosty skončil, přestože zcela nenaplnil svůj prvotní plán.

Až v roce 1867 se na post starosty Třebíče dostává kamarád Hasska, Ignát Přerovský. Ten od Martina znal onen příběh o tajemném hlase, který se začal objevovat v jeho snech, ale v duchu se mu vysmíval. Přestože tomu nevěřil, začal se mu do snění také vtírat. To záhadné „postav mě, kde starý nesmrtelný strom roste“ ho nenechalo spát celé noci.

Začal tedy pátrat. Pozval si nespočet botaniků, aby tu vyvolenou košatou rostlinu našli. Hlas neustával. Po dlouhých třech letech se to podařilo, našli ho. Ignát, který už se každé noci vyhýbal spánku, se hned po nálezů neodkladně vydal osobně do Vídně. Za doprovodu části svých spolupracovníků s již dlouho připravenou žádostí prosil o povolení výstavby gymnázia.

Od té doby začal hlas utíchat, už nebyl takový nepříjemný a ohlušující, stal se jemným a jako by děkoval svému pánu za jeho vytrvalost. Císařské rozhodnutí dorazilo ze dne 14. srpna 1871 a tu noc se hlásek úplně vytratil. Druhého dne se začalo s výstavbou a zanedlouho budova stála.

Ignát Přerovský dokonce na sklonku svého volebního období přiznal, že dokud gymnázium nebylo schváleno, tento záhadný strom ho všude pronásledoval. Dodnes se věří, že právě jinan dvoulaločný, vedle něhož je škola postavena, symbolizuje onu nesmrtelnou touhu po vědě, jejíž semínko má v sobě zasazeno každý student třebíčského gymnázia.

Andrea Bartoňková, 3. C

Student Václav

V dřívějších dobách nebylo obvyklé, aby všechny děti studovaly. I u Václava na statku nedaleko Třebíče tomu nebylo jinak. Jeho otec, sedlák Jouza, chtěl, aby se Václav věnoval orbě, setí a sušení sena. Jenže Václav by nejradyji ležel v knihách, studoval na třebíčském gymnáziu a chtěl se stát učitelem.

Jouza byl bohatý, proto svého syna nechal studovat. Jenže jednoho roku se nedařilo. Bylo sucho, neurodilo se a přišli o krávu a její tele. Jouza stárl a na všechnu těžkou práci už nestačil. A tak zavelel: „Václave, nebudeš chodit do školy, ale musíš mi pomoci, už nejsem silný jako kdysi.“

Velice smutný Václav se loučil s profesory a se spolužáky. Jeho sen stát se učitelem se proměnil v prach. Doma už ho čekala jenom těžká dřina. Otec byl starý a nerudný a na Václava nakládal víc a víc práce. I mladíkovi ubývaly síly a energie, měl všeho dost.

Rozhodl se se vším skoncovat. Vzal si břitvu a naposledy zamířil ke svému milovanému gymnáziu. Procházel se po školních chodbách a vešel do své bývalé třídy. Byl konec vyučování, takže tam už seděl úplně sám. A břitva v rukou ukončila mladý, nešťastný život.

Říká se, že od té doby chodí Václav po chodbách třebíčského gymnázia s knihami v rukou a je věčným studentem. Už jste ho potkali?

Ema Zušťáková, 5. G

Oddíl třetí

HOVORY
S GTR

Gymnázium Třebíč slaví 200 let

V říjnu letošního roku uběhne od založení prvního třebíčského gymnázia už 200 let. Jak budou probíhat oslavy? Co se za poslední roky ve škole změnilo? Je výuka stále kvalitní? Odpoví vám současná ředitelka školy Zulema Zahir.

V jakém stavu je gymnázium teď? Co se změnilo?

Gymnázium se za dobu své existence hodně změnilo. Vždy se muselo přizpůsobit politickému režimu, aby přežilo. Krátce po svém založení se z původního slovanského gymnázia stalo gymnázium německé, v průběhu první světové války probíhala výuka s velkými problémy, někteří učitelé i žáci museli povinně narukovat. V druhé světové byla škola obsazena Němci a fungovala jako sběrný tábor pro Židy. Za vlády KSČ školu nemohli navštěvovat všichni. Největší šanci dostat se na gymnázium měly děti, jejichž rodiče byli v KSČ, a naopak děti politických odpůrců neměly naději, nemohly složit ani maturitní zkoušku.

Po sametové revoluci si všichni mysleli, že máme vyhráno, svobodná škola ve svobodné zemi. Gymnázium se však muselo řídit osnovami, které vydával stát. Škola se už od počátku musela podřizovat vyhláškám a nařízením, které vydávalo ministerstvo školství. Nebyla nikdy samostatná a nezávislá. Žáci se vždy museli učit všechno, nikdo jim nedal svobodu vybrat si, co se chtějí učit. Testy a zkoušení sice měly za úkol žáky něco naučit, ale když to nepotřebovali, zapomněli to. Znamky sloužily pouze k tomu, aby učitel donutil dělat žáky to, co on chtěl. Špatné známky sloužily jako trest, dobré jako odměna. Museli jste mít nejlepší známky, abyste se dostali na nejlepší školu.

Znamky mažou individualitu. Vzdělání by neměla být slova k uspokojení učitelů a řádu, z kterého většinu zapomeneme, nebo učení se proti své vůli a jedině, co nám je útěchou, je dobrá známka a pochvala, že jsme dokázali splnit kritéria. Jak řekl Chuck Gresley: „Co dělá dítě nadaným a talentovaným, nemusí být dobré známky ve škole, ale odlišný náhled na učení a svět.“ Děti už od narození mají svůj potencial, který si naplňují samy. Děti jsou od přírody zkoumavé, rády na všechno přicházejí samy, učí se samy anebo často napodobují ostatní, a tím se začleňují do společnosti, což bylo dříve přehlíženo, děti se braly jako nesvéprávné a nezodpovědné, kterým je vědomosti třeba nacpat do hlavy. Když dítě něco nechápe, zeptá se svých starších kamarádů anebo učitelů, nikoliv naopak, že mu učitel bude něco diktovat, aniž by to chtělo. Systém, já ti to namluvím, ty to předříkáš a všichni se musí naučit všechno stejně, ve stejnou dobu, je zcela špatný. Všichni jsme se přece nenaučili chodit ve stejný den. Hodně věcí se naučíme až ve chvíli, kdy to potřebujeme. Každý žák má navíc jiný potencial, všem nejde všechno.

Naše škola se začala řídit filozofií, že děti se učí nejlépe, pokud jsou osvobozeny od donucování. Všechny hodiny jsou volitelné a žáci si mohou vybrat, jak naloží se svým časem. Žáci si žijí svým životem, dělají to, co je baví, jen oni můžou rozhodovat o tom, jaké schopnosti a znalosti potřebují, aby dosáhli svých cílů. Naše škola je založena na důvěře i k nejmladším dětem. Studenti nejsou rozdělení do tříd, každý si chodí na hodiny, na jaké sám chce, a stýká se i s mladšími a staršími žáky. Můžu například přijít na to, že mě ten předmět baví až v osmnácti letech, tak začnu navštěvovat hodiny s mladšími, nebo naopak mě něco bude bavit už jako dvanáctiletého, i když to může být látka těžší. Navíc mi můžou věkově odlišní spolužáci poradit často lépe, protože jejich pohled na věc je odlišný. Nemusím se o daném tématu vzdělávat jen v hodinách, můžu se vzdělávat i sám, přicházet si na různé věci i bez pomoci ostatních. Naše vybavené učebny, laboratoře a dílny jsou pro žáky otevřeny po celý rok i mimo vyučování. Učebny jsou uzpůsobeny pro 6–8 žáků, protože víc jich ani na společnou výuku obvykle nechodí. Na každý týden se vypisuje nový rozvrh hodin, do nějž se děti zapisují dle zájmu. Na některé

specializované přednášky jsou zvaní odborníci z univerzit. Motivace dětí k učení zde konkrétně vypadá tak, že všechny děti, které chodí na výuku, tam chodí z vlastního rozhodnutí, některé děti nechodí na žádné oficiální předměty. Školu navštěvuje přibližně 200 žáků a 20 učitelů.

Systém, který zde dříve fungoval, byl platný v dobách industrializace, kdy všichni museli pracovat jako stroje, aby mohli uživit svoje rodiny. Podle svého pracovního výkonu, známek dostali zapláceno. Podnikat bylo téměř nemožné, dnes je doba jiná, svého zaměstnavatele si můžete vybrat nebo můžete podnikat. Už neplatí, že kdo má titul MUDr., bude vydělávat víc než ten, kdo nemá ani maturitu, ba je to ve většině případů naopak.

Můžou si tedy dělat žáci to, co chtějí?

Ano, pokud dodržují pravidla. Ta určují sami žáci, a to ve školním parlamentu. Každý student, ale i učitel má práve jeden hlas. Jedno dítě tak může zamítnout návrh dospělého a naopak. Jelikož je ve škole více dětí, je jejich hlas rozhodující. Schůze parlamentu, která probíhá jednou týdně, se mohou účastnit všichni studenti. Když si někdo myslí, že bylo jedno z pravidel porušeno, vznese stížnost k tzv. školnímu soudu. Ten je složen z žáků školy, případ nezávisle prošetří a vynese rozsudek, což jsou obvykle obecně prospěšné práce.

Kdy došlo k takto radikální změně?

V polovině 30. let 21. století došlo k privatizaci škol, některé školy se staly soukromé, pravidla si určovaly každá své, bez kontrol, bez daných osnov, bez státní maturity. Do té doby to bylo téměř nemožné, i na soukromé školy chodily různé kontroly a školy se musely řídit osnovami. Školy se velmi proměnily, kvalita studia stoupla.

Jak se za poslední desetiletí změnilo národnostní složení?

Určitě se hodně změnilo. Spousta lidí, utíkajících před válkou, se usadila v ČR. Imigranti, kteří zde chtěli zůstat, se museli integrovat, přijmout naše zákony a řídit se jimi, a to bez výjimek. Do našeho okresu migrovalo hodně lidí ze Sýrie, ale i z celého Arabského poloostrova, téměř třetina lidí v naší škole jsou Arabové. Mají stejná práva jako ostatní studenti, občas se věřící žáci schází v naší škole na modlitbu. Dívky mohou i nemusí nosit hidžrám, nic se nikomu nezakazuje. Míru agresivity naše „mnohonárodnostní“ škola ale nezvětšila, ba naopak studenti u nás nemají důvod, proč být agresivní. Všichni žáci se mezi sebou cítí rovni, což bylo částečně zapříčiněno i zrušením známkovacího systému.

I vy patříte mezi muslimskou komunitu, setkala jste se s nějakou kritikou?

Přestože jsem byla demokraticky zvolená školním parlamentem, objevili se žáci, kteří mě kritizovali za moji víru. Časem ale všichni pochopili, že moje víra nemá co do činění s mojí funkcí, je to přece moje věc, že věřím v Boha, nikdo mě za to nemůže soudit, nikoho svojí vírou neohrožuji.

Gymnázium má už 200 let. Jak budou probíhat oslavy?

Na školním parlamentu se žáci rozhodli, že už od ledna budou nad školou promítat hologramy historie školy. Trojrozměrnou strukturu obrazu vytvoří studenti zabývající se grafickým designem. Budou promítány obrazy z dob, kdy se gymnázium stavělo, temné časy světových válek i radostné momenty. Na den založení školy se plánuje ohňostroj a slavnostní průvody Třebíčí. V podvečer pak bude návštěvníky čekat festival moderních technologií. K vidění budou nové způsoby cestování, virtuální život či informační systémy pro oblast zdravotnictví, které včas zabrání nastávajícím epidemiím. Na závěr jsme nacheystali koncert, kde zahraje jedna z nejznámějších popových skupin na světě.

Karel Fučík, 3. C

Jan Zahradníček má rád češtinu i biologii

Vážení čtenáři, dnes jsem si pro vás připravila rozhovor s Janem Zahradníčkem. Jan je 16letý mladík, který se narodil jako dvanácté dítě svých rodičů v Mastníku.

Jane, jak dlouho už jste studentem tohoto gymnázia?

Studentem jsem od září 1919, tudíž už dva roky.

Víte něco o historii Masarykova gymnázia?

Samozřejmě. Například já jsem do této školy nastupoval, když nesla název Gymnázium. To se v minulém roce změnilo na Masarykovo gymnázium. Za války zde sídlil vojenský lazaret. Několik profesorů a studentů narukovalo do armády. Někteří bohužel zahynuli, když sloužili vlasti. Zbytek se před pár lety mohl vrátit. Ale zpět k dobrým zprávám. Před dvěma lety byl založen sportovní kroužek Achilleus a letos oslavujeme již 50. výročí otevření našeho gymnázia.

Jaké jsou vaše oblíbené předměty a činnosti na této škole?

Mám rád češtinu a baví mě i biologie. Tvořím herbář a navštěvuji literární kroužek. Také rád píše básně. Zatím jsem zveřejnil jen jednu, a to ve Zpravodaji literárního kroužku, ale doufám, že jich bude víc.

Chtěl byste na závěr říct ještě něco?

Jsem jen velmi vděčný, že se zde mohu učit novým věcem. Tato škola si prošla mnoha špatnými a tragickými událostmi, ale našťastí i spoustou těch radostných. Vystudovalo tu mnoho mladých lidí, o kterých určitě ještě uslyšíme, a já jen doufám, že budu jedním z nich.

Lucie Nováková, 2. A

Setkání s mladým kyborgem Simonem

oceněná práce

Do vznášející se kavárny uprostřed bývalého Karlova náměstí přiletěl kyborg. Na první pohled jsem si všiml jeho QR kódu a hned jsem si ho naskenoval. Simon Svoboda, 17. 6. 2104, Gymnázium Třebíč, přečetl můj skener. A jako bývalého studenta trebičského gymnázia mě napadlo udělat se Simonem rozhovor. Říkal jsem si, jak to teď na gymnáziu asi vypadá.

Já: Ahoj Simone, mohu si přisednout?

Mladík si nejprve naskenoval moje informace a až poté odvětil.

Simon: Určitě. Co potřebujete?

Já: Chtěl bych s tebou udělat rozhovor o gymnáziu. Co ty na to?

Simon: Proč? Ale začněme, nemám celý den.

Já: Do jaké třídy chodíš, Simone?

Simon: Do 7. G.

Já: Za rok maturuješ. Od té doby, co jsem studoval na gymnáziu, se toho asi dost změnilo. Dokázal bys mi říct, co je na gymnáziu nové? Určitě jsi něco o minulosti školy slyšel.

Simon: Jasně. Nejvíce mě asi baví NOK-nauka o kryptoměnách. Je to docela nový předmět. Prý to za mého táty ještě neučili. Také se klade důraz na informatiku a programování. Tradičních předmětů, které dříve patřily k těm hlavním, jakými jsou český jazyk a matematika, máme málo a jen pár hodin týdně.

Já: To zní opravdu zajímavě. A co zázemí školy?

Simon: Hodně se mi líbí displeje zabudované v lavicích a zámky šatních skříněk na otisk prstu.

Já: Tomu říkám moderní škola! Simone, jsi kyborg, a i když v poslední době rapidně kyborgů přibývá, občas se setkáváte s šikanou. Jak je tato problematika řešena na gymnáziu?

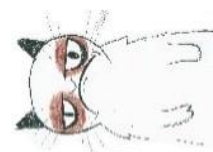
Simon: Občas se stane, že si ze mě někdo dělá legraci, ale já si to k srdci neberu. Díky rychlému pokroku technologií přibývá hodně kyborgů. Myslím si, že si lidé zvyknou.

Já: Děkuji ti za rozhovor, Simone!

Simon: Není za co.

Simon vstal od stolu, nastoupil na svůj hoverboard a vmžiku se vytratil.

Jakub Jan Ondráček, 4. G

O přestávkách hrajeme kuličky

Rozhovor se Zdeňkem Truhlářem z Masarykova gymnázia v Třebíči, 1921

Bydlí na vesnici a do školy chodí 7 kilometrů, přesto nikdy nezameškal. Svědomitý Zdeněk Truhlář je studentem Masarykova gymnázia už druhým rokem. Pochází z rodiny hospodáře a má pět mladších sourozenců. Jak zvládá studium na gymnáziu spolu s výchovou sourozenců, nám prozradil v rozhovoru. Píše se rok 1921.

Jak vypadá vaše všední ráno? Jakým způsobem cestujete do školy?

Vstávám už kolem čtvrté hodiny ranní. Mám totiž hodně povinností. Dříve než se vzbudí sourozenci, jdu nakrmit dobytek. Následně každému připravím svačinu, většinou nějakou mrkev ze zahrádky nebo kostičku domácího sýra, k tomu ukrojím kus chleba. Když jsou všichni vzhůru, pomůžu jim při oblékání a přípravě. Pak společně vyrážíme do města.

Ráno máte opravdu náročné, opravdu jste se nikdy neopozdil?

Někdy je to opravdový boj s časem. Hlavně v zimě. Jakmile se dostaneme do Třebíče, odvedu bratry do školy. Poté sám spěchám, každé ráno stojí u vchodu školník a dává opozdilcům rákosku.

Jak se vám líbí škola?

Ve třídě je nás kolem čtyřiceti a budova se mi opravdu moc líbí. Je o hodně větší než naše stodola. Teta mi vyprávěla, jak ještě dříve škola sídlila na Haasově ulici a jak museli mluvit německy.

Co vás baví z předmětů nejvíc?

Baví mě počty, kreslení a dějepis. Naopak zpěv a náboženství jsou nuda. Také mi hodně jdou zemské a ruční práce. Většinou mám samé výborné dokonce i z rodného jazyka, doma totiž pravidelně čtu.

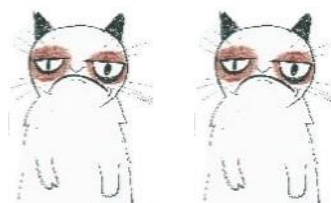
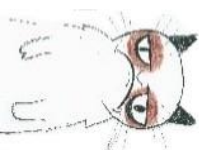
Jak vypadají přestávky?

O přestávkách hrajeme kuličky. Jednou jsem málem dostal zhoršenou z mravů, protože jsem Frantovi Novákovi ztratil dvě skleněné a před panem profesorem jsem to nechtěl přiznat. Po skončení vyučování ještě většinou sedíme ve třídě a dáváme vyučujícím různé otázky a diskutujeme.

Co byste vzkázal studentům gymnázia za 100 let?

Určitě ať jsou pilní a váží si toho, že mohou studovat na této škole, protože mnoho z mých bývalých spolužáků si studium nemůže dovolit.

Patrik Vlasák, 6. G

Oddíl čtvrtý

200

LET

GTR

Sláva jaksepatří

oceněná práce

Je průměrný podzimní den a já nastupuji do autobusu. Po cestě pozoruji krajinu. Jezdím sice stejnou cestou každý den, ale nikdy mě nepřestane udivovat. Pohled na rovná pole, která kdysi bývala zalesněnými svahy, ve mně spolehlivě probouzí chvíle melancholie.

V práci musím být až za necelou hodinu, takže vystupuji na kraji města, abych zbytek cesty mohl dojít pěšky. Z těžkého mlžného oparu přede mnou vystupují budovy a vedle mě zběsile projíždějí neslyšná auta. Začíná mi být zima, vyrážím. Jediným společníkem jsou mi vlastní myšlenky, a tak po cestě přemítám.

Přesně před padesáti lety jsem se spolužáky slavil 150. výročí gymnázia v Třebíči. Byl to zvláštní den – všude pro mě neznámí lidé, které učitelé s úsměvem vítali, po chodbách vyvěšené archivní fotografie, na lavicích historické knížečky. I přes velký úspěch, který akce sklídila, jsem měl pocit, že mě se „nedotkla“. Říkal jsem si, že bych to udělal jinak.

Za tu dobu se toho hodně změnilo. Rozmach v robotice způsobil, že se hodně lidí ocitlo bez práce, na druhou stranu dost lidí místo našlo v nově vznikajících oborech. Většina činností se už dnes sice provádí elektronicky z pohodlí domova, pro mě to ale neplatí. I já jsem se totiž změnil – z pouhého studenta školy jsem se stal jejím nejdůležitějším a nejvýše postaveným zaměstnancem. A proto dnes proběhnou oslavy podle mého.

Stojím před historickou budovou školy a usmívám se. Když vzpomínám na svá studentská léta, cítím jistou hrdost. Jsem rád, že ji nakonec nezbourali a našli jí jiné uplatnění. Pokračuji a po několika minutách jsem na místě – tady pracuji. Z tašky vytahuji klíč a se skřípáním plechu vytahuji dveře garáže. Na kraji malé místnosti si odkládám věci a jdu pro koště. Ve skutečnosti není důvod zametat, kdo by tady taky chodil, ale dělám to rád. Pak z tašky vytahuji malý plakát, na kterém stojí „200. VÝROČÍ GYMNÁZIA TŘEBÍČ“ a lepím ho na černou kovovou skříňku s nápisem „GTR verze 2.1“, ze které vede spleť kabelů. „Tomu říkám slavnost,“ usměju se a poplácám černý přístroj v jinak prázdné místnosti. „Žádní usměvaví učitelé s neznámými lidmi. Vlastně, dnes už žádní učitelé a žádní lidé...“

Kamil Belán, 4. A

Přivezli jsme vám Viktora

oceněná práce

„Ahoj Viktor,“ usmál se Filip přívětivě a nenápadně hodil očko po kameře, která mu prosvítila kolem hlavy tak rychle, že z ní zahlédl jen černou šmouhu. Nic, na co by nebyl zvyklý. „Ehm, ahoj,“ zahuhlal Viktor a rychle zamrkal, jak se pokoušel zaostřit na minidron vznášející se mu jen několik centimetrů od obličeje. „Toho si nevíšmej, jenom ti skenuje reakce zorniček,“ podotkl moderátor nevzrušeně a ukázal směrem k jedné z obrazovek, na níž se vykresloval složitý graf. „Takže,“ vrhl Filip oslnivý škleb

směrem k jednomu dronu, „vážení diváci, dnes jsme pro vás ke dvoustému výročí Gymnázia Třebíč připravili něco speciálního. Přivezli jsme z minulosti bývalého studenta – Viktora!“ Nechal kratší dramatickou pauzu, během níž řečený student málem spadl ze židle, když se mu na uchu usadila další kamera. „Viktor nám poví něco o své docházce.“

Ted' se všechny přístroje zaměřily právě na hosta z minulosti, kterému tato pozornost nebyla vůbec příjemná. Váhavě začal a na čele mu vyskočily kapičky potu, o něž se začala okamžitě zajímat jedna kamera. „Ehm, takže jsem začal chodit na Gymnázium Třebíč v roce 2015, docela dobře jsem se učil. Na prvním vysvědčení jsem měl jenom jednu dvojku a seděl jsem vedle svého nejlepšího kamaráda. Jezdili jsme na spoustu výletů a bylo to fajn. A taky...“

„Promiň, Viktore,“ skočil mu do řeči Filip. „Diváci, jistě jste zmatení. Dovolte, abych vám přeložil toto špatně srozumitelné vypravování. Filip ještě navštěvoval školní budovu, což se ukázalo jako neefektivní a nehygienické. Jak víte, dnes se učíte z domu. Vaši nebozí rodiče ještě také dostávali známky a vysvědčení, obojí však sloužilo pouze k deprivaci a přetěžování žáků. Dnes studenty jenom chválíme. Co vás ale muselo zarazit nejvíce, je zmínka o „nejlepším kamarádovi“. Dnes by to byl ten, kdo vám nejvíce lajkuje zprávy a nejaktivněji s ním chatujete. Výlety byly nebezpečné podniky, při kterých byli nešťastní žáci nuceni přežívat ve spartánských podmínkách a přespávat mimo domov. Jak vidíte, dnes se máme mnohem lépe!“ Poslední větu již entuziasticky zahalekal.

Viktor zůstal sedět jako opařený. Kamery, Filip i světlo zmizeli. Ozvalo se hlášení „Přenos zpět do minulosti zahájen! 10, 9...“ „Ale vždyť to není pravda!“ zakřičel do mechanického odpočtu času, který mu zbýval. „My jsme se měli líp. Všechno jste překrou...“

„Přenos ukončen.“

Markéta Velková, 6. G

Dveře k děsuplným zítřkům

oceněná práce

Zase je pondělní ráno a já se loudám cestou do školy. Dnes máme devět hodin, takže jsem zvědavá, jestli tenhle den vůbec přežiju. Celá rozespalá vejdu studentským vchodem do šatny. Ale najednou si všimnu nevšedních dveří, které jsem zde nikdy neviděla...

Podívaná, jež se mi naskytla skrze klíčovou díрку tajných dveří u nás na gymnáziu, nebyla nijak zajímavá. Komu by se taky líbila černočerná tma, ve které nejde nic vidět, a máte pocit, že váš zrak nadobro selhal. V mém těle převládaly snad všechny pocity, nejvíce ale nejistota, rozhozenost a nervozita. Nevěděla jsem, jestli mám zkusit dveře otevřít, nebo si jich nevšímat. Stála jsem tam jako největší komik, moje levá noha byla připravena ke slonímu kroku vzad a pravá vypadala tak pokrouceně a zkřiveně, že by si někdo mohl myslet, že se za chvíli na místě zhroutím. Můj mozek říkal: „Neotevírej ty dveře, slyšíš! Nevíš, co tě za nimi čeká. Tak seš blbá, poslouvej mě konečně!“ Snažil se mě pořád varovat. A srdce zase říkalo: „Honem, otevři, třeba tě tam čeká štěstí v podobě jídla, zábavního parku nebo snad kluka, o kterém se ti ani nesnilo!“ Vždycky se říkávalo: „Poslouvej své srdce.“ Proto jsem i přes svůj nesouhlas vzala za kliku.

Hurá! Dveře se s cvaknutím otevřely. Panovalo tam takové šero, že by leckoho napadlo vytáhnout baterku. V mém případě jsem ji ale po ruce neměla, natožpak mobil, který jsem si bohužel nechala ve třídě. Má intuice mi řekla, ať dám ruce před sebe. Ke svému údivu jsem nahmatala kus měkoučké látky, což byl, jak jsem později zjistila, závěs. Našla jsem proto jeho konec a rozhrnula ho. Oslepil mě náhlý příval světla. Když jsem se konečně rozkoukala, všimla jsem si, že jsem znovu na gymnáziu. Spadl mi proto kámen ze srdce. „Uf!“ vydala jsem ze sebe hlasitě a s úlevou.

Jak jsem tam uprostřed všeho školního dění zmateně stála, málem do mě vrazila skupina žáků, která připomínala stádo ovcí. Jeden z nich, ten nejvyšší, se na mě drze obořil. Vůbec jsem mu nerozuměla. Snad nějaký skupinový slang? Teprve až došli skoro na konec chodby, jsem si všimla, že v ruce drželi smartphony, jejichž velikost mi vyrazila dech. Kdo by taky chtěl mobil, který by se vám nevešel ani do dvou plně rozevřených dlaní. Též mi přišlo divné, že nikdo ve skupině nemluvil, ale přesto se něčemu hlasitě smáli. Vysvětlení jsem dostala za chvíli v podobě zamilovaného páru. Chlapec totiž místo mluvení vyjadřoval náklonnost k dívce tím, že přes ono zařízení posílal samé zprávy v podobě srdíček. „Aha, takhle oni se dorozumívají,“ docvaklo mi.

Začala jsem se nudit. Napadlo mě se po chodbě trochu rozhlédnout. Potíž ale byla, že jakmile jsem se kolem sebe otočila, zjistila jsem, že se nacházím v tak obrovské chodbě, že jsem snad ani nedohlédla na její konec. A navíc celá místnost byla zaplněná žáky různého věku, kteří mě během chvilky uvěznili v obklíčení. „Tak a jsem v háji!“ došlo mi, když mě málem zašlápl jeden neohrabaný kluk, který se v tomhle ohledu choval jako buldozer.

Též jsem si všimla, že v čele tohoto shromáždění stojí jakýsi robot, asi jejich ředitel, protože jakmile roboticky promluvil, všichni okamžitě odložili svá mobilní zařízení. Robot, jehož název jsem si přečetla na vizitce, se jmenoval: „Nejdůležitější z nejdůležitějších. Váš poradce ohledně vyslovení náležitého trestu. Ten, jenž smí rozbít vaše zařízení, když s ním neumíte zacházet. Má možnost vás vyhodit ze skupiny intelektuálních. Může vám ublížit jak fyzicky, tak i psychicky.“ A poté k tomu bylo připsáno: „Celé jméno se dozvíte na webových stránkách naší školy GTR 2071.“ Tak to je síla! V téhle škole bych vážně nechtěla být! Jak bych pana ředitele nazývala?

Za panem řídícím visel billboard s nápisem „Oslava 200. výročí založení GTR!“, který zářivě svítil jak měsíc za jasné noci. Okamžitě mi došlo, že jsem v budoucnosti, a to v roce 2071. „No, futuristický je to tu dost,“ pomyslela jsem si.

Zoufale jsem se pokoušela dostat zpět do přítomnosti. Udělala jsem krok vzad, protože do mě jedna holka omylem vrazila, a přitom jsem nahmatala ty známé dveře. Bylo to něco dobře známého, takže mě to trochu uklidnilo. Ihned jsem se otočila a poměrně prudce jsem rozrazila dveře. Nahmatala jsem opět závěs, odhrnula ho, a konečně jsem se objevila v roce 2020. Tak a jsem zpět! Ještě nikdy jsem nebyla tak nadšená z návratu domů.

K mému překvapení tajné dveře, jež tohle všechno zapříčinily, zmizely. „Ale co když to všechno vlastně byl jen sen?“ zeptala jsem se sama sebe. Ne, nebyl, protože ze stavu strnulosti mě nevytrhl budík, jak jsem čekala, ale školní zvonek. Bleskově jsem proto utíkala do šatny, abych stihla první vyučovací hodinu. Odměnou za to všechno byl můj neoblíbený předmět – tělocvik, kde jsme měli posilovat. Jako by už tak nestačilo dosti pohybu v mé ranní „rozcvičce“.

Já prostě vím, že osud má pro mě vždycky přichystáno něco nevěšedního...

Rada na závěr: „Nikdy neotevírejte dveře, když nevíte, co vás za nimi čeká!“

Justýna Indrová, 3. G

Škola se stala privilegiem

200. výročí gymnázia v roce 2071

Nenávidím tyhle dny. Dny, kdy musíme vyjít na povrch. Po poslední válce toho venku moc nezbylo. Byla totiž jaderná.

Den pro mě začíná jako každý jiný. Drobná snídaně a hrst prášků a vitamínů, které nám zbylým mají podpořit zdraví a šance na přežití. Jaký to vtip. Po dojetí téhle „vtipné kaše“ už mě ale čeká škola. Výjimečně ale ne ta virtuální. Opravdu půjdu do školy.

Z něčeho tak běžného, jako chození do školy, se stalo privilegium a pro některé jedince i boj o zdraví. Dnešek je ale pro naši školu speciálním dnem. Jako jedna z mála na našem území totiž přežila hrůzy války a díky tomu dnes slaví své dvousté výročí. Vypadá to, že našim vůdcům už dochází nápady na proklamy, takže i pár znuděných teenagerů v polorozpadlých učebnách, je pro ně lepší, než nic. Jak jim ale něco takového může stát za naše zdraví, to už nevím. Prostě další nepovedený vtip. Nicméně, účast je povinná, takže zatímco vám tohle všechno vyprávím, už jsem ve svém antiradiačním obleku připravena odchodu.

Držte mi palce, budu to potřebovat.

Adéla Kývalová, 4. B

RVKS

oceněná práce

Přesně dvacet minut před tím, než mi odjížděl autobus, jsem se rozhodla, že konečně odejdu ze školy. Je čtvrt na šest. Touhle dobou tady nikdo nebývá. Došla jsem ke své skříňce a pomocí klíčku jsem ji otevřela. Jako obvykle jsem si prostě jen vzala svoje boty a bundu. Když jsem skříňku chtěla opět zavřít, všechno zhaslo. Na něco takového jsem byla zvyklá. To světlo už delší dobu blblo.

Vydala jsem se tedy k vypínači, abych si mohla rozsvítit. Zmáčkla jsem tlačítko, ale nic se nedělo. Bylo to, jako kdyby praskla žárovka. Z nějakého záhadného důvodu mi přejel mráz po zádech. Začala jsem se cítit nepříjemně. Došla jsem zpět ke své skříňce, ale ta byla zamčená, a moje klíče společně s batohem se vypařily. „Sakra, proč já jsem se na ten projekt z fyziky nevykašlala?“ zakleju a frustrovaně si prohrábnu vlasy.

Žárovka na konci chodby zablikla a já se začala bát ještě víc, naskočila mi husí kůže a měla jsem pocit, že se udusím. Musela jsem si připomínat, že mám plíce, že přinejmenším tuším, jak se používají. Zdálo se mi, že už nevím vůbec nic, jako bych měla v hlavě prázdno.

Z mých myšlenek mě vyrušil hlasitý zvuk škrábání do plechu skříňky asi metr ode mě. Zděšením jsem odskočila a do něčeho narazila. Sklouzla jsem se po povrchu té neznámé věci na zem a začala jsem rukama šmátrat okolo sebe v naději, že najdu svůj přenašeč obrazu, který jsem kvůli leknutí upustila. Jediné, co jsem pod svými rukama cítila, byla studená dlažba.

Na druhém konci chodby zajiskří nějaký drát. Cosi přeběhne přes chodbu a schová se za roh skříněk. Přesně v tu chvíli najdu své elektrické zařízení. Zapnu ten zázrak a hned na mě vyběhne základní nabídka. Třesou se mi ruce, a proto se mi povede zapnout svítlnu až na třetí pokus.

„Budiž světlo!” usmála jsem se a pocítila obrovskou úlevu i přes fakt, že nic nevím a nemám ani zdaleka vyhráno.

Cítila jsem na sobě něčí oči. Slyšela jsem přibližující se dusot nohou. Ani mě nenapadlo se podívat za sebe a hned jsem se rozběhla do takové zvláštní místnosti. Vlastně ani nevím, k čemu a kdy sloužila, ale v tu chvíli mě to ani v nejmenším nezajímalo.

Jakmile jsem doběhla na mnou zvolenou lokaci, okamžitě jsem za sebou zavřela ty velké kovové dveře. Když jsem se nad tím zamyslela, vypadaly, jako kdyby se nacházely v ponorce. Až když jsem si byla jistá, že jsem alespoň na malou chvíli v bezpečí, začala jsem vnímat, jak moc mě píchá v boku kvůli špatnému dýchání. Přinutila jsem se zhluboka nasát vzduch a potom ho taky pomalu vypustit ze svých plic.

Najednou se ozvalo zadunění. Okamžitě jsem odskočila ode dveří. Bylo mi jasné, co je zdrojem tohoto zvuku. To něco se právě snaží vyrazit dveře. *Musím okamžitě vypadnout.* Neměla jsem nejmenší tušení, jak se z tohoto místa dostat. Vlastně jsem zde ani nikdy nebyla.

Posvítla jsem si na zbytek prostoru, který mě obklopoval. K mému štěstí se zde nacházela alespoň hrůzu nahánějící temná chodba směřující kdovíkam. Bez přemýšlení jsem se tam vydala. Neustále jsem se cítila nepříjemně a vlhkost a pach plísně mi nijak nepomáhal to změnit. Doběhla jsem na rozcestí, odkud vedly tři cesty.

„Skvělý! Jsem v hajzlu,” zanádařovala jsem a ani jsem se nesnažila skrývat svoji zoufalost. Zastavila jsem a opřela se o svá pokrčená kolena v naději, že snadněji popadnu dech. Jestli mám být upřímná, bylo to úplně k ničemu. Chvíli jsem přemýšlela, která cesta je mi nejsympatičtější. Myslím, že to dokládá, jak vystresovaná jsem v tu chvíli byla.

Za mnou se ozvalo hlasité zadunění těch obrovských dveří, které právě spadly na zem. Ohlédla jsem se zděšeně přes rameno a myslela jsem, že mi vybuchne mozek z toho, jak jsem začala frekventovaně dýchat. Díky tomuto zvuku mi bylo jasné, že je moje přemýšlení nad správnou cestou u konce. Rozběhla jsem se do prostřední chodby a ignorovala fakt, že se moje plíce pořád nacházejí na rozcestí.

Nevnímala jsem, jak dlouho se už pohybuji tou pro mě nejvyšší možnou rychlostí. Jediné, co se mi honilo hlavou, byl fakt, že jsem tady sama a nemůžu čekat na to, až mě zachrání nějaký princ na bílém koni. Musím se o zachování svého života postarat sama.

Když už jsem měla pocit, že se mi podlomí kolena, zahlédla jsem světlo. Přinutila jsem se ještě zrychlit. Doběhla jsem až k té záři a zjistila, že vychází z klíčové dírky. Okamžitě jsem vzala za kliku. Naštěstí dveře nebyly zamčené. Otevřela jsem je a před sebou uviděla svého učitele toho nejhoršího předmětu v dějinách lidstva. Tomu povinnému peklu na zemi říkají RVKS neboli Reakce v krizových situacích.

Zůstala jsem šokovaně stát na místě. Nedokázala jsem se pohnout ani o píd. Měla jsem chuť začít křičet, že nás to všechny zabije, a dát se znovu do běhu, ale nebyla jsem schopná udělat jakýkoliv pohyb.

„Tak, slečno Misařová,” prohlásil a zastavil své stopky, „vaši zkoušku jste zvládla za pět minut a dvacet šest vteřin. Gratuluji, je to opravdu moc hezký výsledek,” ukončil svoji řeč úsměvem a podíval se na mě.

Zůstala jsem na něj nevěřičně zírat. Nebyla jsem si jistá, jestli to myslí vážně, nebo chce spáchat sebevraždu. Upřímně nevím, která z těchto možností by byla lepší.

Když mi došlo, co to vlastně všechno znamená, měla jsem chuť začít na všechny okolo sebe řvát, že jsem zachraňovala svůj život před něčím, co pro mě neznamenal žádnou hrozbu, a to jen proto, že si vymysleli, že podstoupím nějakou rádoby zkoušku. Chtěla jsem, aby si všichni uvědomovali, jak jsem se cítila. Nakonec jsem ale pochopila, že je to naprosto zbytečné. Našla jsem svoje věci a bez jediného slova jsem se vydala pryč.

Lucie Kostelníková, 3. G

Ovčí muž

oceněná práce

Do chodu gymnázia se v roce 2071 nevkrčuje nijak zvláštně, naprosto běžně. Dveřmi s ozdobenou klíčovou dírkou, do které zajisté pasuje ještě okázalejší ozdobený klíč, se dostáváme k vrátnici, kde sedí paní vrátná. Vypadá ještě jako ta, kterou mi popisovala moje matka, když tu studovala. Vždy ji vykreslovala jako veselou a milou paní.

Dnes se zdá poněkud smutná. To ale hodím za hlavu a pozdravím. Dost se podívám, proč má v ruce baterku. Neváhám a hned se jí na to zeptám. Paní odvěti: „Pouze vypadla elektřina, dnešek je opravdu zvláštní. Jediný, koho jsem viděla přicházet, jsi ty.“ Tato věta mě poněkud zarazila a se strachem jsem se odklidila do učebny, přesně do té učebny, kde už se rok houpe na stropě ta stejná žárovka. Z nudy ji pozoruji pod světlem svého telefonu, už půl hodiny, pořád nikdo nejde. Rozhodnu se odplížit za paní vrátnou. V ten moment mi narostla husina. Nikde nikdo.

Jediné stopy byly kaňky krve mířící ke kotelně. S bázkivostí, ale i odvahou jsem se tam vydala. Dveře byly vylomené a slyším jen řev. Později vidím i obrys nějakého člověka. Člověka oblečeného do kostýmu ovce.

Adrenalin v krvi se mi začal zvyšovat. Tajemný člověk v kostýmu ovce, který byl již potřísněn a nasát krví, se ke mně s nožem v ruce přibližoval. S podivným úšklebkem, který vypadal jako dorůstající měsíc na noční obloze. Začala jsem běžet. Běžet jako nikdy předtím.

Ovčí muž byl i se svým dost velkým kostýmem každou chvílí rychlejší a rychlejší. Doháněl mě. Jednou jsem se z jeho objetí vykroutila, po druhé už mě chytil svojí malou rukou za vlasy a s lehce naříznutým hrdlem mě odtáhnul do kotelny, kde ležela v křeči a obrovských bolestech paní vrátná.

Byla na tom podobně jako já, avšak její hrdlo bylo po celé své délce otevřené a valilo se z něj nemalé množství krve. Když tajemný člověk na chvíli odkráčel, nejspíše pro další nástroje na naše dlouhé utrpení, žena sípavým hlasem plným bolesti zašeptala: „Pomoc je na cestě.“ Na konci této věty zavřela oči a naposledy s námahou vydechla. Cítila jsem se bezmocně, moje vůle žít se snižovala, pachatel se blížil a já už viděla svůj konec. Při mém štěstí jsem v okně zahlédla modré odlesky od policejního konvoje

řítícího se přímo k budově gymnázia, do mé hlavy vnikla naděje plná duhy. Tento pocit bohužel nevydržel příliš dlouho, slyším kroky pachatele a ostří čerstvě nabroušených nožů.

Začínají se nade mnou opětovně stahovat černočerná mračna s blesky, bez špetky naděje se strašlivou smrtí v pozadí. Ovčí muž chce dokonat svůj čin. V jeho posedlé snaze dokonat toto brutální vraždění běží kamsi pro další nástroj. Má šance je tady. Sbíráám poslední špetku sil a plazím se dolů, k výtahu. Zanechávám za sebou stopy krve, což není k mému užitku. Slyším vraha, jak našťavaně pátrá. Ve zmatku tam vše ničí a hledá mě. Z přivolaného výtahu se vynoří v kaluži krve paní ředitelka, nemluví, nehýbe se, prostě nic. I přes svůj odpor jdu za ní, musím se zachránit.

On se ale nechce za žádnou cenu vzdát, běží dolů, ke mně. Výtah zastavuje, pomalu se otevírají dveře, on se na mě vrhá a brutálně pobodává do břicha, hrudi, nohou, rukou, obličeje. Všude ze mě srší potoky krve, každé nadechnutí a vydechnutí je utrpení plné ještě větší bolesti, vyčerpání a beznaděje. Vrah se spokojeným výrazem odchází dolů, kde slyším otevírání těžkých želených dveří a jejich zabouchnutí před okolním světem.

Ještě, než jsem naposledy stihla vydechnout, vzpomněla jsem si na svoji maminku, na to, jak mi vždy před spaním vyprávěla různé příběhy. Jeden byl i z této školy. Ten den mi líčila, jak se vydala s dalšími dvěma kamarády do tajemných chodeb, kterých jsou pod gymnáziem možná i kilometry. Nešli ani tak moc daleko a nastal problém. Po pár zatáčkách slyšeli chůzi. Sice je to znervóznilo, ale i tak odhodlaně pokračovali. V následujícím zákrutu chodby slyšeli rychlý běh, který míří přímo k nim a je blíž a blíž. Všichni se s jekotem vydali na rychlý útěk, který jim nejspíš zachránil jejich mladé životy. Po tomto dni jsem si už celkem jistá, že to, co je tam zastihlo, nebyl žádný školník, ale chladnokrevný vraždící maniak.

Sára Smejkalová, 3. G

200. výročí gymnázia v roce 2071

oceněná práce

Prudce jsem otevřela oči a zjistila, že sedím na studené podlaze u studentského vchodu. Nebylo to ale to místo, které všichni důvěrně známe. Místo bufetu tu stál obrovský automat a místo předsíňky, kde se přihlašujeme kartou, velká zárubeň, jež vypadala jako kontrolní rám při letištní kontrole.

Podle intenzity slunečních paprsků jsem odhadovala, že může být okolo páté hodiny odpolední. Jediné, co mi můj odhad kazilo, byly velmi hlasité výkřiky a dupání. Bylo to, jako by se celá škola najednou rozhodla, že si půjde zahrát basketbal. Odkdy jsou okolo páté odpoledne studenti ještě ve škole? A protože jsem od přírody zvědavá, vydala jsem se do velké tělocvičny, odkud se zvuky ozývaly. Cestou jsem zhlédla plno neobvyklých úprav naší každodenní scenérie. Skříňky někdo úplně odstranil a místo nich byly všude stoly se židlemi. Předpokládala jsem, že tohle bude asi nová jídelna. Místo točitých schodů, vedoucích přímo k velké tělocvičně, tam byly eskalátory. Dveře tělocvičny zůstaly otevřené dokořán. Nenápadně jsem do nich nakoukla.

V tělocvičně byla opravdu celá škola. Ale nebylo to takové, jak byste čekali. Každý jednotlivec měl na očích černé brýle, které vypadaly jako daleko zjednodušenější verze brýlí na virtuální realitu, a procházel se po tělocvičně, jako by tam myšlenkami vůbec nebyl. Někteří lidé tancovali, jiní zpívali, jako by

slyšeli hudbu, kterou já jsem nebyla schopna zaslechnout. Na stěně visel plakát s nápisem: „1871–2071, NECHŤ TOTO GYMNÁZIUM FUNGUJE DALŠÍCH 200 LET!“ A v tu chvíli mi všechno došlo. Po cestě jsem potkávala stále více plakátů s pozvánkou na oslavy 200. výročí gymnázia, jenže jsem byla natolik vyděšená svou současnou situací, že jsem jim nevěnovala patřičnou pozornost.

Nevím jak, ale během oslav 150. výročí jsem se nějakým způsobem ocitla v době za 50 let. Na sen to bylo až příliš skutečné. To proto je tu vše tak moderní. Jiné, než si pamatuji. V tu chvíli jsem si uvědomila, že v ruce držím ty stejné černé brýle, jako mají na očích ostatní. Instinkt mi radil si je nasadit. Naposledy jsem se kolem sebe ohlédla. Něco mi říkalo, že jsem jediný člověk z mé doby, který ví, jak bude vypadat svět za 50 let. Zavřela jsem oči a nasadila si brýle. Když jsem oči znovu otevřela, stála jsem na úplně stejném místě, jen o 50 let dřív! Naše paní ředitelka na pódiu zrovna dokončovala slavnostní řeč slovy: „Nechť toto gymnázium funguje minimálně dalších 50 let!“ Usmála jsem se. Její přání se splní, i když o tom ještě neví.

Ty černé brýle mi zůstaly. Stále je hrdě nosím, i když nikdo neví proč. Vždy mi připomenou můj krátký výlet do budoucnosti.

Lucie Pelikánová, 2. A

Na školní lavice už jen vzpomínáme

200. výročí gymnázia v roce 2071

Pro některé online, pro jiné možnost návštěvy Gymnázia v Třebíči. My stojíme u třípatrové budovy. Je to trebičské gymnázium, nebo ne? Nápis na budově z roku 1871 nás ujistí, že jsme správně. Vejdeme dovnitř, překvapí nás velmi moderní prostředí. Projdeme šatnou, kde stojí stovky skříněk, všechny jsou ale prázdné a opuštěné od roku 2022, kdy studenti naposledy navštívili budovu školy. Malé chutné překvapení nalezneme ve dveřích, které vedly do školního bufetu, na každého návštěvníka zde čeká legendární párek v rohlíku.

Pokračujeme hlavní chodbou, navštívíme jednu z mnoha tříd, v této zrovna pan učitel ukazuje chemické pokusy. Zeptali jsme se několika studentů, jak se jim tu líbí. „Budova našeho gymnázia mě moc zaujala, jsem tu poprvé,“ odpověděla nám studentka třetího ročníku této školy. „Jaká aktivita vás dnes nejvíce bavila a co nového jste se dozvěděli?“ zeptali jsme se procházejících studentů. „Bavilo mě pozorování mikroskopem, dělal jsem to poprvé.“ „Dnes jsem zjistila po třech letech, jak vypadá naše učitelka matematiky.“ „Bavila mě seznamovací hra, kde jsem poznala pár mých spolužáků.“ To jsou příklady odpovědí studentů čtvrtého ročníku.

Při debatě s absolventy z let 2016–2020 jsme se dozvěděli, že se jim procházkou po škole vybavily vzpomínky na jejich léta, která jako jedna z posledních generací zažili ve školních lavicích. Od té doby se věci úplně změnila a myslí si, že dálkové studium pro všechny žáky není tak efektivní jako to jejich, kdy chodili do školy každý den, na to už teď mohou jenom vzpomínat...

Emá Rohovská, 4. B

Anitron aneb Netradiční setkání s ovci

oceněná práce

Ráno jako obvykle odemykám svou skříňku v potměšilé šatně na gymnáziu. Co to... dopřic! Klíč se ne a ne trefit do zámku. Do zámku? Vždyť tam žádný není! Na skříňce je podobné zařízení jako u vchodu – téměř zlověstně se mi vysmívá skříňka na kartu. Tu jsem pohotově vytáhl z peněženky, ale ani po přiložení kartičky k zařízení se skříňka neotevřela.

Najednou se za mnou ozve táhlé bečení. Béééé! Otočím se a můj pohled se střetne s vyděšenýma očima huňaté ovce. Téměř ve stejném okamžiku se odkudsi vynořili dva zamračení učitelé, na sobě rozepnuté pláště, jeden měl pod pláštěm svetr duhové barvy, druhý jakýsi hnědý rolák. Drželi v ruce baterky a kuzele světla pátraly po zšeřelém prostoru.

„Promiň, zase nám ta paličatá mrška utekla, nechce spolupracovat na experimentu,“ omlouval se mi jeden z nich, zatímco druhý už ovci držel a odváděl pryč. „Ty jsi tu nový? Ještě jsem tě v laboratoři neviděl,“ pokračoval. Vyzval mě, abych je následoval do zmodernizované biologické laboratoře.

Zamířili jsme do místnosti, kde studenti prováděli různé pokusy na zvířatech, například zkoumali vliv měsíčního světla na morčata, na jiném místě zase pozorovali, jak reagují žáby na bouřku, která byla simulována přístrojem. Jinde zase probíhalo ozařování ovci speciálními žárovkami, což mělo vést ke zkvalitnění jejich vlny. Opravdu to fungovalo! Když jsem jednu ovci pohladil, byla její vlna nadýchaná a heboučká jako kašmír.

„Vlnu ovci prodáváme. Ze získaných prostředků pak podporujeme další vědecké projekty. Trus ovci se dá dobře využít jako biologické palivo a škola v topné sezoně výrazně ušetří,“ pochvaloval si jeden z mých průvodců. Mou pozornost upoutal jeden experiment, při kterém se ve svítící tekutině potápěl podivný kámen. „Tady se snažíme vyrobit anitron.“ „Co je to anitron?“ zeptal jsem se. „To je pevný kov na výrobu karoserií aut, zubních protéz, ale i rukavic, je pevný, ale zároveň velmi pružný,“ poučil mě učitel stojící vedle mě.

Sotva to dořekl, vzduch rozrazil zvláštní zvuk. Kolem mě prosvištělo podivné stvoření, něco jako křížec ovce s dikobrazem, za běhu vystřelovalo kolem sebe bodliny. Co to bylo? Bodlinatá ovce se hlavou opřela do dveří, ty se otevřely a zdivočelá potvůrka utekla na chodbu. Za ní běželi dva vyděšení studenti, za nimi pořádně naštvaný učitel a ještě já. Ovce naběhla do výtahu, ve kterém jela paní učitelka. Ta se tak lekla, že i přes mírnou nadváhu vystřelila z výtahu jako namydlený blesk. Ovce už byla na cestě do prvního patra, kam si ji přivolal nic netušící školník, jenž byl jedinou překážkou v její cestě. Na rukou měl pevné, ale zároveň dost drahé rukavice z anitronu na čištění studentských záchodů (ty minulé, vyrobené z gumy, mu praskly, když to nejméně čekal). Jakmile se dveře výtahu otevřely a on uviděl ovci, rychle zareagoval a skočil po ní dříve, než stačila utéct.

„Podívejte!“ vykřikl jsem. „Ostny mají stejnou barvu a pružnost jako rukavice pana školníka! Že by šlo o anitron v pevném skupenství? Ten je totiž velmi vzácný!“ Učitelé ihned vzali vzorek bodlin do laboratoře a začali jej zkoumat. Po chvíli ten s hnědým rolákem zjistil, že se jejich domněnka potvrdila. „Heuréka!“ zvolal nadšeně. „Právě jsme objevili způsob, jak získat anitron levně, bez vrtání do země! A vypadá to, že bodliny mohou ovci dorůstat stejně jako vlna.“

Oběma studentům spadl obrovský kámen ze srdce. Místo vyloučení ze studia za opakované a životy ohrožující chyby ve fyzikálních výpočtech je čekala minimálně pochvala ředitelky školy, a co víc, možná i podíl na budoucí Nobelově ceně!

„Kdo vlastně anitron objevil?“ zeptal jsem se. Učitel – duhový svetr mi hrdě sdělil: „Jeden student z našeho gymnázia našel podivné bodliny na své mikině a začal je zkoumat. Jmenoval se...“

Ani nevím, jak se to stalo, ale najednou stojím zas u své skříňky a v ruce držím kartičku. Možná se mi něco zdálo, říkám si, ale podivná bodlina zapáchnutá v rukávu mé mikiny byla skutečná!

Michal Dobrovolný, 3. G

Jak bude Gymnázium Třebíč vypadat v roce 2071?

Myslím si, že jsou věci, které se na GTR nikdy nezmění. Gymnázium vždycky bylo, je a bude škola pro život. Pořád to bude škola, kam budou chodit studenti, kteří touží udělat díru do světa a někam to v životě dotáhnout. A také to pořád bude škola, kde pracují učitelé, kteří nás ochotně všechno, co chceme a potřebujeme, naučí. Pořád to bude místo, kde se lidé dozívají informace, utvářejí nová přátelství a tvoří svoji budoucnost.

Tohle všechno, myslím si, zůstane stejné, ale spousta věcí se také nejspíš změní. Ať už takové banální věci, jakože po všech těch úpravách vevnitř naší školy ji konečně také někdo opraví zvenku. Doufám, že spraví všechny nedokonalosti a dá nový nátěr.

Domnívám se, že s novým ředitelem či ředitelkou mohou přijít úplně nová pravidla, než na jaká jsme zvyklí my, a s novými učiteli úplně nový způsob výuky. Studenti v roce 2071 nebudou znát oblíbená výuková videa Slavných dnů do dějepisu paní učitelky Pelánové, nebudou znát klasické přehledy pana učitele Jindry nebo zeměpisná terénní cvičení pana učitele Březny, ale budou mít svoje učitele s pro ně typickými věcmi.

Co si myslím, že se také určitě změní, je způsob výuky. Doba pokročí a všechno se zase posune o stupeň výš. Studenti za padesát let už pravděpodobně nebudou znát namáhavé, ručně psané zápisy do sešitů, které kolikrát ani nejdou přečíst, a proto je musí člověk doma ještě přepisovat. Nebudou znát klasické výpisky na kus papíru před písemkou a eseje psané tím nejlepším krasopisem, jakým člověk zvládne, aby je učitel pak při opravování nemusel hodiny luštit. Budou zřejmě znát jen tukaní prstů do klávesnice a pouze virtuální zápisy a eseje. Pravděpodobně už taky nebudou znát klasickou černou tabuli na křídly se seznamem služeb na její mazání. Nebudou znát to neustálé zapomínání a učení se správné techniky mazání, aby na ní po zaschnutí nebyla žádná šmouha. Budou asi znát jen interaktivní tabule s elektrickými fixami. Žádné křídly.

Podle mého názoru důležité věci zůstanou stejné. Totiž důvod, proč si v deváté třídě zvolíš GTR, a co od něj dostaneš, až budeš ve čtvrtém ročníku vycházet. Jediné, co se asi změní, bude cesta, kterou jdu já a kterou půjdou oni. Cíl se nezmění.

Adéla Kučerová, 3. C

Dávná vzpomínka a 200. výročí gymnázia v Třebíči

oceněná práce

Čas nás přenesl mezi chladné stěny, do temných zákoutí budovy, která kdysi dýchala vědomostmi, ale nyní umírá, neboť i matné vzpomínky na ni se vytrácejí z myslí posledních.

Co spatříme při letném pohledu? Pouze otisk v prachu, tam v dáli, v místech, kde dříve býval studentský vchod, dnes již ubikace jezevce, který hlídá vstup jako bájný drak. Odvážil by se někdo jít dovnitř? Možná tak blázen. Přes vše, co víme, nás touha vědět více nutí jít blíž, snad se to povede.

Konsternování nahlížíme dovnitř. Nečihá tam žádné strašidlo či příšera. Strach, který nám proběhne po zádech, má jiný důvod, prostší, přesto stejně znepokojivý. Je to možné?

Ve vnitřních prostorách se nic nezměnilo od kroků posledního člověka, který tam proběhl při kvapném odchodu. Zdá se nám, že jsme prošli časovou trhlinou zpět do dob, kdy prostor hýřil životem a nyní jen odpočíval po prožitém dni.

Přesto se prostor před námi něčím liší, ale čím? Už vím, vše je obklopeno všudy přítomnou tmou, kterou se místy mihotá záblesk slunečních paprsků.

Potemnělý prostor nás sice může trýznit, ale z nitra na nás působí i hřejivý pocit. Tážete se jaký? Je to pocit očekávání, každý při pohledu do útrob budovy čeká, že se noví mladí studenti plní energie vrátí dovnitř...

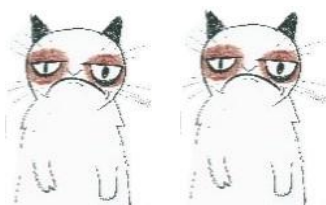
Bláhová myšlenka, tak neuskutečnitelná, jako že kočka bude štěkat na pošťáka.

Vše je čisté, přesto holé a chladné, protože zde chybí lidský dotyk a něha. Dveře jsou zamčené jako brána, která střeží vstup do hradu. Je na nich něco? Jen zežloutlý lístek od zimního slunce, které se ve svém období sklání tak nízko, až se téměř dotýká obzoru, a v odpoledních hodinách svítí i do hlubin pevnosti střežící vědomosti. Jedinou překážkou paprsků je ten drobný papírek, na kterém stojí velkými, avšak téměř nečitelnými písmeny:

„STUDIUM POUZE ONLINE Z DŮVODU PANDEMIE. DOUFÁME, ŽE SE BRZY OPĚT SHLEDÁME V LAVICÍCH.“

(PROHLÁŠENÍ Z 5. 10. 2020)

Filip Ulč, 8. G

150
GYMNÁZIUM
TŘEBÍČ